

DE LA ²
PENTRU VOI!

Școala care deschide aripile copiilor

Școala Gimnazială „Ion Basgan” Focșani
Anul 3, Nr. 3, Mai 2018

ISSN 2501-7373, ISSN-L 2501-7373

Dragi copii,

Revista noastră se adresează vouă și cuprinde creații inspirate din familie, din lumea adulților , din lumea școlii și din lumea animalelor.

Ea prezintă pe scurt preocupările școlarilor de vârsta voastră .

În paginile ei veți descoperi lucruri noi. Citindu-le, vă veți amuza.

Colectivul de redacție

MAREA UNIRE, UN NOU ÎNCEPUT PENTRU ROMÂNIA

Pe lângă faptul că Marea Unire de la 1 decembrie 1918 a marcat reîntregirea statului român prin integrarea celor trei provincii istorice între granițele acestuia, pentru majoritatea românilor acest eveniment a marcat un nou început, o nouă viață. Având experiența a doi ani intensi de război, supraviețuitorii nu au reușit ușor să treacă peste traumele trăite, iar modul de viață din perioada anterioară a fost treptat schimbat încă de la începutul perioadei interbelice.

- Marea Unire, un ideal ce cu greu a fost atins

De foarte multă vreme, românii aspiraseră la unirea cu provinciile istorice, acesta fiind motivul intrării în război, dorința de a-și recupera teritoriile pierdute. În tumultuosul an 1918, România și-a desăvârșit unitatea politico –teritorială în cadrul unui proces care a cuprins mai multe etape și care a avut loc pe parcursul mai multor luni. Efortul depus de toți cei implicați a meritat, având ca rezultat vizibil constituirea „României dodoloațe”.

- Cât de mult își doreau românii unirea ?

Dorința e o stare sufletească a cuiva care are o năzuință, un dor ce nu poate fi măsurat. Când îți dorești ceva cu adevărat un lucru, faci tot posibilul să îl obții.

România Mică a intrat în război doar cu scopul de a-și recupera teritoriile pierdute, iar soldații aveau „aceeași dorință, același ideal, și erau mânați de același suflet, cel românesc”. Pentru ca România să fie unită și liberă , poporul a ales să se jertfească pentru țară, deoarece „viața și moartea sunt doar cele două fețe ale aceleiași veșnicii”.

Lăsând la o parte durerea și dorul pe care îl simțeau, militarii români au dat dovadă de vitejie ieșită din comun, iar acest lucru are rezultate vizibile în prezent. „Țara are nevoie de noi acum mai mult decât oricând. Gândiți-vă la eroii acestui război care au murit ducând bătălii grele în Muntenia și Transilvania. Noi trebuie să desăvârșim o misiune divină, pentru care au murit atâția oameni, aceea de a uni neamul românesc într-o singură țară. Iar dacă nu vom putea atinge acest ideal, atunci vom muri pentru el și vom fi așezați de Dumnezeu în galeria acestui neam. Eu, sublocotenent Roger Nanu, voi lupta până la moarte dacă este nevoie”, așa gândea unul dintre eroii românilor. Felul în care acesta vedea războiul era unul încurajator, iar soldații care au avut șansa să-l asculte erau îmbărbătați de cuvintele lui.

De ce își doreau românii înfăptuirea Marii Uniri?

Primul pas spre unirea deplină a românilor a fost înfăptuit de Alexandru Ioan Cuza , prin reformele adoptate, domnitorul român netezind calea constituirii cadrului legislativ al

noului stat. După părerea mea, participarea românilor la Primul Război Mondial a fost determinată de dorința integrării Transilvaniei în hotarele statului creat în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, în spațiul carpato-danubiano-pontic. După unirea din 1859, întregirea țării era iminentă și avea să se producă mai devreme sau mai târziu, iar participarea României în război alături de Antanta a ajutat la grăbirea acestei importante înfăptuiri.

- Ce a însemnat, de fapt, Marea Unire pentru poporul român și pentru viitorul acestuia?

Sfârșitul războiului a avut atât părți bune, cât și rele, terifiante. Cei care au luptat pe front au rămas marcați de ceea ce au trăit acolo: câmpuri întregi de soldați luptând cu vitejie, care s-au jertfit și au căzut la datorie. Pierderile de vieți umane, numeroasele distrugeri la nivelul statelor, din toate punctele de vedere, au caracterizat unul din cele mai distrugătoare conflicte militare din istorie.

Efectele Primului război mondial și-au pus profund amprenta asupra viitorului stat român, perioadă în care România a trebuit să-și revină din punct de vedere economic și militar, deoarece era inevitabil un nou conflict armat între marile blocuri politico-militare ce a luat forma celui de-al Doilea Război Mondial.

Ajutorul venit din partea statelor aliate României a avut o pondere semnificativă asupra remedierii pagubelor cauzate de război, însă efectele negative ale acestuia s-au făcut simțite mult timp în viața și sufletul oamenilor care nu-și puteau uita fiii căzuți pe câmpul de luptă.

Cu toate acestea, înfăptuirea Marii Uniri după dezastrul Primului Război Mondial, a demonstrat că românii au știut să folosească un context politic favorabil pentru a-și îndeplini visul. A fost și va rămâne cel mai important eveniment din istoria noastră, a poporului român.

Maria Daria Dima
Clasa a VII- a B

O călătorie în lumea cărților

Parcă era un *vis*... Totul era foarte colorat, vesel și frumos. Îmi amintesc că erau niște copii care aveau pe ei niște traiste încărcate de cărți. Era lumea cărților, aici toți oamenii care au citit o carte erau primiți.

Când am realizat ce se întâmplă, m-am ridicat și am investigat locul, cu greu, deoarece erau foarte multe rafturi burdușite de cărți care mai de care mai frumoase. Am întâlnit și eu un coleg de la școală. Citea de zor! Mă surprinde, pentru că el, în viața reală, nu citește cărți deloc. Chiar m-am minunat!

Până la urmă, m-am apucat și eu să citesc. Am luat o carte de copii de clasa a 2-a. Când am început, literele se învâртеau, se răsturnau, dansau și zburdau. Nu era deloc ca și cititul normal. Imaginile parcă m-au tras în poveste.

Dintr-odată m-am trezit, era ora 07:00. Trebuia să mă duc la școală. Acum era totul normal, nu am văzut pe nimeni să citească vreo carte. Ba le mai și aruncau unii.

Încep să cred că aceste comori, cărțile, nu sunt prețuite deloc, chiar dacă le avem mereu la îndemână.

Rareș Boghean, clasa a III-a C

Profesor Mihaela Dănilă

Să salvăm planeta Pământ!

- Bianca, Bianca! Unde mergi așa grăbită?
- Bună, Ioana! Mă duc la o acțiune ecologică. Curățăm, reciclăm și Pământul îl salvăm!
- Și eu tot acolo merg. "Salvăm Planeta Albastră" e un proiect interesant și educativ pentru al nostru colectiv.
- Să mergem, dar, să învățăm, planeta cum s-o curățăm!
- Uite, e gunoi peste tot pe-aici ... când piața ar trebui să lucească precum un licurici!
- Așa e! Trebuie să ne bucurăm de-al nostru Pământ, căci pentru noi, el e un lucru sfânt.

.....

- Am ajuns ... Sunt mulți copii; se-agită, vorbesc ... Poate...la problemele ecologice se gândesc.

- Au saci, și mănuși, și cutii, și mult elan au acești copii.

- Să-i ajutăm și noi, să fim ca-ntr-un mușuroi ... ca niște furnicuțe, mititele și drăguțe.

- Hârtia la hârtie, gunoiul la gunoi! Lucrăm ca o echipă, c-așa știm noi!

- E o activitate frumoasă pentru orice clasă.

- Haideți, copii, să încercăm, Planeta Albastră s-o salvăm!

" FĂRĂ POLUARE, VOM TRĂI MAI MULT SUB SOARE"

Gavrilă Ioana și Drăgoi Bianca Maria
Clasa a IV-a A

Ghiețau Elena, clasa a VII-a B

O aniversare cu surprize

De-abia mă trezisem. M-am spălat pe față și am început să o strig pe mama. Era o liniște deplină. Crezând că mama era afară sau la magazin, nu m-am alertat.

Am pornit spre bucătărie pentru a mânca ceva. Acolo am observat pe masă un bilețel. Din curiozitate l-am deschis, iar pe acesta scria: „Primul indiciu: Du-te în sufragerie pentru a găsi al doilea bilet.”. Am mers curioasă în living și am început să caut următorul indiciu. După câteva minute de căutare, l-am găsit- era ascuns sub covorul pufos. Pe acesta scria: „Bravo! Ai găsit cel de-al doilea indiciu. Acum în cameră să te duci pentru a găsi următorul indiciu.”. Am alergat spre camera mea nerăbdătoare pentru a căuta al treilea bilețel. Ajunsă acolo, am văzut repede biletul lipit pe geam. L-am luat și l-am deschis. În acesta scria: „Ești aproape. Ultimul indiciu este în curtea din față.”. În drum spre grădină mi-am amintit un lucru foarte important. Este ziua mea! Am început să alerg spre curtea din față. Ajunsă acolo, am început să caut biletul curioasă de ce s-ar putea afla la sfârșitul acestei aventuri. După câteva minute, am găsit mult căutatul bilet. În el era scris: „Ultimul indiciu l-ai găsit. Pentru surpriza ta trebuie să mergi în curtea din spate.”. Am plecat fremătând de emoție, dornică de a afla care ar putea fi surpriza. Ajunsă în fața porții care duce la curtea din spate, am împins-o și am auzit un „La mulți ani!” cântat în cor de părinți și de prieteni. Baloane colorate împânzeau grădina. Nu mai aveam brațe pentru flori și cadouri.

Cea mai frumoasă surpriză a fost o pisică albă primită de la părinții mei. A fost o aniversare pe care nu o voi uita niciodată!

Șușu Bucur Isabel, clasa a V-a B

Eva Miron, clasa a II-a B

Operațiunea DIPLOMAT

Demult, un spion din grupa C.M.B.S.D.L. adică grupa "cei mai buni spioni din lume" urma să plece într-o misiune.

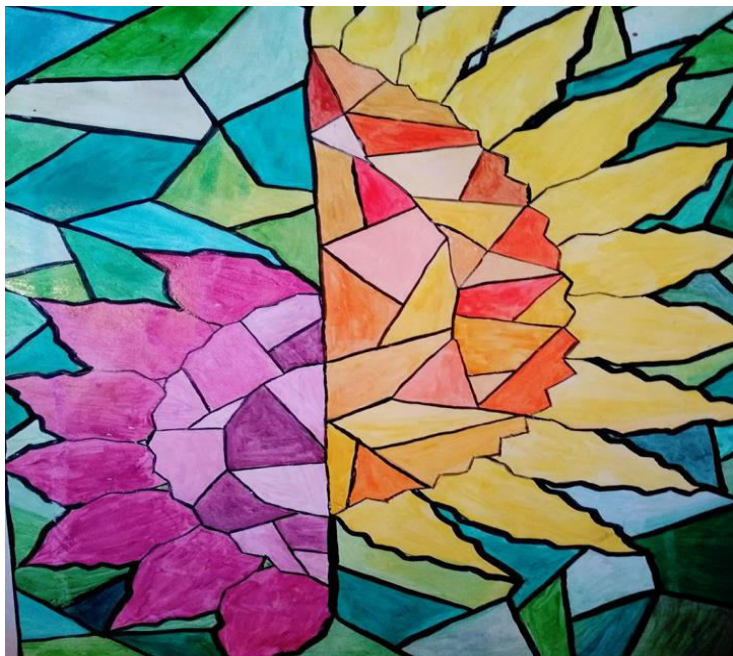
Proaspăt intrat în branșă, încearcă să se obișnuiască cu programul de birou și se grăbește să nu întârzie la sediu. Are un program strict, uneori evadează din aceasta lume a spionilor și încearcă să stea în natură, unde ascultă glasul melodios al păsărilor. E conștient că viața este efemeră, așa că se bucură la maximum de ea.

Sediul spionilor este într-o clădire veche, cu iz istoric, situat pe o stradă liniștită dintr-un cartier uitat de vreme. Clădirea are geamuri mari, încadrate perfect în arhitectura zonei, care lasă să pătrundă înăuntru o lumină diafană, ce se reflectă pe mobilierul somptuos.

Chiar dacă în interior, probabil, va imaginați o clădire părăsită, după pereții mari se ascund tot felul de instrumente moderne, specifice spionajului cum ar fi: radare, calculatoare și alte obiecte de înaltă tehnologie. Misiunea acestuia era să urmărească comportamentul a doi diplomați suspecti și să adune date despre ei. A început cu operațiuni de filaj cu ajutorul echipamentelor electronice, după care a continuat cu urmărirea lor fizică, urmărire plină de peripeții, desfășurată chiar și în munți, pe marginea unei prăpăstii.

În cele din urmă, operațiunea s-a încheiat cu succes prin prinderea și deconspirarea diplomaților. Ca o recompensă, coordonatorul sediului C.M.B.S.D.L. a promovat spionul, trecându-l la stadiul de P.S.(primul spion).

Teodora Dimofte, clasa a IV-a B

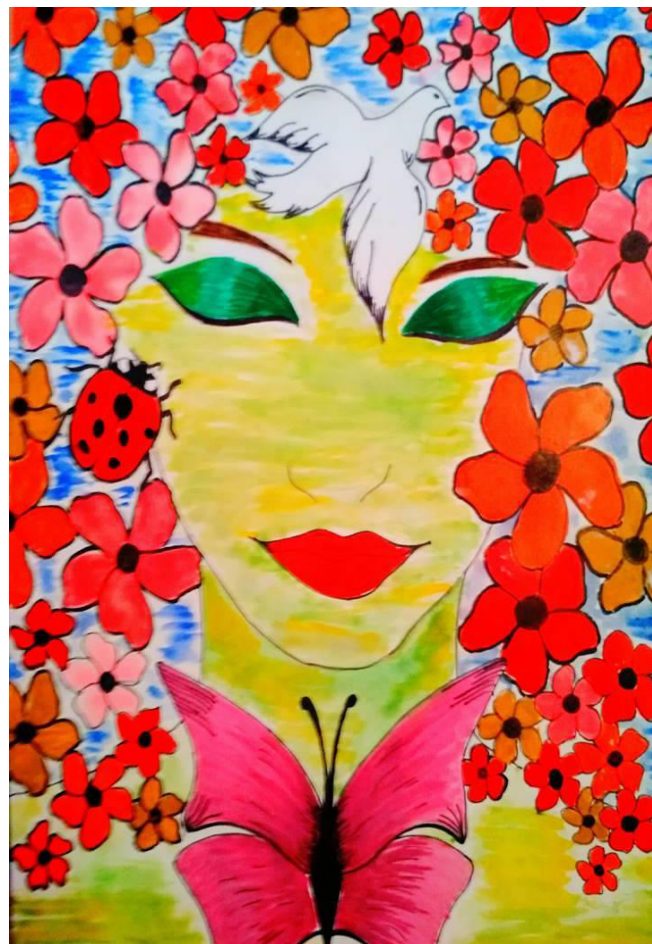

Profesor Mihaela Dănilă

Visul

Era o nouă zi. Mă trezisem, dar nu deschisese ochii. Încercam să mai păstrez ultimul gând efemer din visul de azi-noapte. Mă străduiam să pun cap la cap imaginile proaspăt visate și să înțeleg simbolistica straniului vis.

Eram într-o încăpăre a unui castel somptuos, de unde nimeni nu evadează, îmbrăcat cu haine de negustor. Se făcea că voiam să evaderez printr-un loc care dădea spre o prăpastie. Mă hotărâsem să deschid ochii. Nu mică mi-a fost mirarea când am realizat că nu fusese un vis. Am fost năpădit de gânduri negre. După o vreme, în ciuda aerului trist și a locației înfricoșătoare, în vis, părea că m-am liniștit.

Mai trecusem de câteva ori pe acolo, dar nu-mi aduceam aminte de unde cunoșteam locurile. Și ce negustor trece nepăsător pe lângă un castel? Mai mult, castelul nu părea că fusese ridicat de curând. Un glas melodios îmi paraliza voința și mă îndemna să înaintez. Din când în când, mi se părea că un voal diafan se zărea printre coloanele și zidurile de piatră. Pentru un castel care părea părăsit, încăperile aveau un aer suspect de proaspăt. Era cineva în castel? De ce fusese construit? De ce fusese părăsit? Cu orice răspuns ce întârzia, deznădejdea creștea și mă simțeam ca un istoric care și-a uitat dizertația...

Deodată, din spatele coloanelor a apărut o umbră; m-au cuprins fiori reci.

- O să întârzi la școală! spune tata.

M-am trezit brusc, mai aveam ceva de terminat la istorie. D-na învățătoare ne-a dat ca temă, sa notăm în diagrama Venn, ce efecte benefice au avut pentru dezvoltarea Țărilor Române domniile lui Mircea cel Bătrân, Vlad Țepeș, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul.

Huf, gata, stiu!!! Au dezvoltat comerțul în jurul castelelor, s-au construit târguri...

I. Cezar Pruteanu, clasa a-IV-a B,

Cartea din mine

Eu sunt o carte, sunt darul pe care îl poți deschide iar și iar. Sunt o floare care îmi păstrez mirosul vara, toamna, iarna și primăvara, printre paginile mele de un alb atrăgător. Eu sunt prietena tuturor copiilor și pot sta în bibliotecă alături de celelalte cărți.

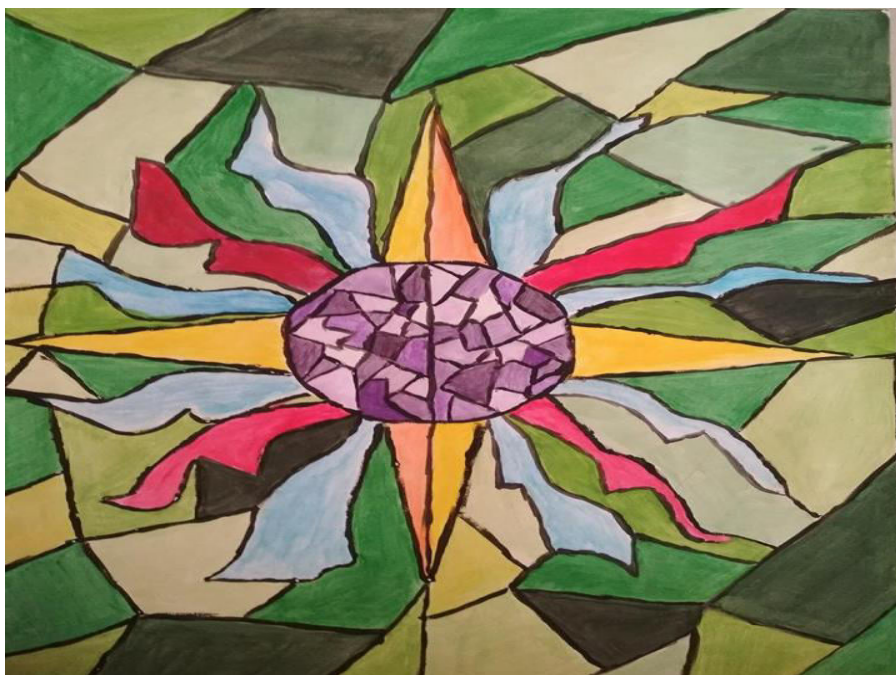
Când sunt luată de pe raft de către un copil, mă bucur că el îmi poate răfoi paginile, dorindu-și să intre într-o lume imaginară, alături de personajele mele.

Încă de la început, îi seduc pe cititori prin frumusețea imaginii și a titlului de pe copertă. Ca o albinuță am așternut în paginile mele învățăminte, povești, întâmplări folositoare celor care mă citesc. Cu ajutorul meu copiii își îmbogățesc vocabularul și își dezvoltă imaginația, care îi inspiră în viitor, devenind poate, la rândul lor, scriitori.

Când micuții se plictisesc, pun mâna pe mine și mă parcug cu foarte multă pasiune.

Sunt o carte și sunt fericită că pot alina durerile sufletești ale oamenilor. Voi face tot posibilul să veniți spre mine și să mă citiți, să-mi descoperăți sîpetul plin de comori.

Dăscălescu Beatrice, clasa a VI-a C

ZÂMBEȘTE, COPILE !

Zâmbește, copile,
La flori ,soare ,buburuze!
Zâmbește, copile, la gâze,
Râzi si te veselește!
Acum este vremea ta .
Privește cum primăvara
Sosește,
Incet ,pe sub mantia grea .
Zâmbește, copile, la stele ,
La nori, la ceru-nstelat!
Zâmbește la tot ce-nflorește
Acum, când cu greu primăvara
Sosește!
Zâmbește, copile!

Educatoare Girleanu Nina
Grădinița cu P.P.nr .8

Irina Petrea, pregătitoare A

Extraterestrul

Era o seară frumoasă. Un gând plăcut și efemer i-a răsărit în mintea lui Mustafață: “Pământul este frumos cu tot ce se află pe el, dar ar fi interesant acum să pot cerceta Universul! Dar cum?” Mustafață se plimba pe străzile înguste, cu mulți pomi. Era un loc bun pentru a se gândi la faptele sale și la ce are de făcut. Atunci, s-a uitat în sus. Luna, care inițial se vedea rotundă ca o minge, a început să se transforme. Din ea ieșea o formă ciudată, ca într-un joc de sărituri pe un suport elastic și diafan.

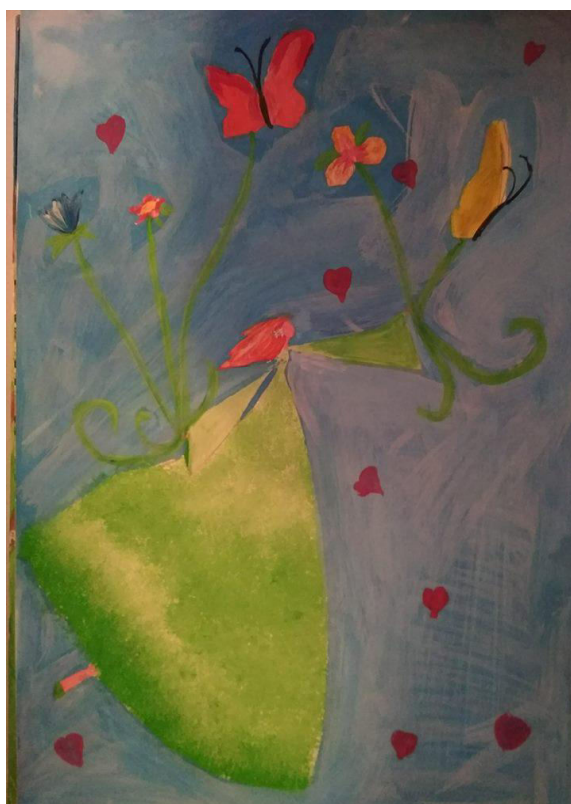
Mustafață - credea în multe lucruri despre care noi nici nu știm că există- și-a zis că sunt extraterestri. Curios și grăbit, a pus mâna pe telefon și a vorbit cu asociații săi de la N.A.S.A.. Le-a spus că dorește să mearga numaidecât în spațiu. Specialiștii de la centrul de cercetare aveau în vedere o astfel de ieșire pentru o activitate în spațiu. În luna mai, visul lui grea, aparatele de la bordul apoi nici vremea nu i-a fost

Într-un sfârșit, a ajuns pe în gol; fusese o eroare de căzut într-o prăpastie. S-a trezit vâscoasă. O creatură albastră, clădire somptuoasă de sticlă, i-a trebuie să joace cu ea Bolbol.

Pentru extraterestri, jocul pământeanul Mustafață situația servit cu niște supă proaspătă timpul pentru Bolbol. Neștiind pământeană întârzia la fiecare rostogolea. Extraterestrii au zis pierzi, cu toate acestea au considerat ca musafirul nepoftit încerca să fie politicos pentru a le câștiga încrederea.

Mustafață a rămas de bună voie cu lunaticii, dorința lui fiind să cerceteze viața pe Lună. I se părea un fapt glorios. Cu toate acestea, când i s-a făcut dor de familie, a încercat să evadeze, dar ceilalți au suspectat ceva și l-au condus, cu politețe, înapoi în cameră. Câte un gând efemer îi reamintea că este pământean, dar dorința de a cerceta era mai puternică.

Pâna la urmă pământeanul a devenit și el extraterestru!

s-a împlinit. A avut o decolare navei s-au defectat pe rând, favorabilă.

Lună. Ieșind din navă,, a pășit program, iar omul nostru a într-o gelatină verde și cu glas melodios, ieșită dintr-o zis că fiecare musafir nepoftit

era ușor, însă pentru se arăta grea. După ce l-au de viermi spațiali, a venit regulile, a pierdut. Ființa pas, se împiedica și se că este un lucru istoric când

Amelia Bentea, clasa a IV-a B

Icoana din sufletul copilului

Activitatea intitulată “Icoana din sufletul copilului” s-a desfășurat în perioada 12.12.2017 – 23.12.2017, în care au fost implicați copii cu CES din cadrul Școlii „Ion Basgan”, Focșani. Au fost pictate icoane pe lemn, ilustrând imagini ale nașterii lui Iisus, nerespectându-se arta bizantină, ci mai degrabă folosindu-se elemente din arta naivă. Scopul activității a fost dezvoltarea aptitudinilor socio-emoționale, a deprinderilor de comunicare și lucrul în echipă, cunoașterea și respectarea învățăturilor biblice, dar și ce înseamnă cetățenia activă.

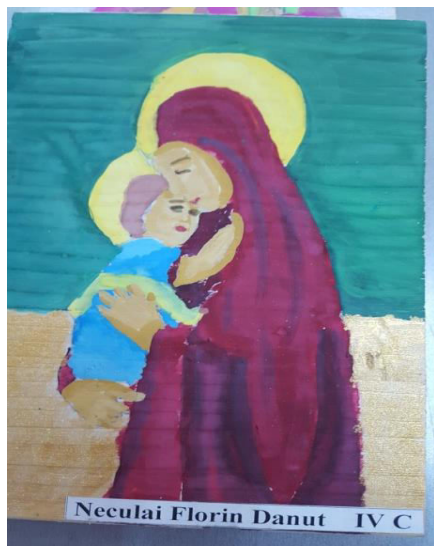
Religia este o parte foarte importantă din viața noastră. Din cele mai vechi timpuri și până în zilele noastre, noi suntem influențați, transformați de învățăturile creștine. Viața Mântuitorului este plină de povețe, ne face să fim mai buni, mai apropiați unul de celălalt, să ne împăcăm cu noi înșine și cu cei din jurul nostru. Icoanele sunt, pentru copii, un bun mijloc să cunoască și să iubească pe Hristos și pe sfinți. Icoanele ne vorbesc nouă tuturor în mod direct, vizual.

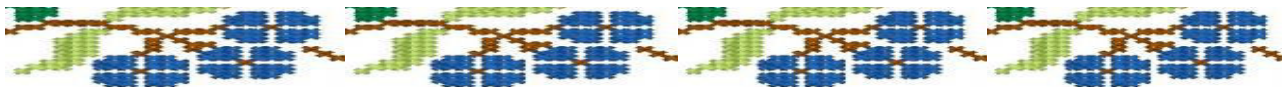
Toate activitățile prin joc, povești și desen încearcă să dea coerență demersului de educație nonformală, dând copiilor încredere în ei înșiși și în atingerea potențialului lor de dezvoltare și afirmare.

Culorile și cuvintele potrivite îl ajută să descopere lumea lor interioară și să înțeleagă cum să o pună în acord cu lumea înconjurătoare.

Prin pictură, imaginația și creativitatea copiilor sunt puse la încercare. Copilul învață să apeleze la imaginație, să vadă lucrurile din perspective diferite, să gândească neconvențional, iar toate aceste lucruri îl pot ajuta mai târziu în procesul de învățare și de rezolvare a problemelor.

Prof. itinerant Ciobotaru Adriana

Virgil Constantin Gheorghiu – destinul unui scriitor ”străin în țara lui”

Se desfășoară în cinci direcții diferite ca gen (poezie, proză, eseistică, memorialistică, publicistică), dar similare prin mesajul lor comun: omul surprins de marile evenimente istorice și sociale care lasă urme adânci, uneori iremediabile. Deși studiul de față urmărește vocația de romancier a scriitorului, e absolut necesar să trecem în revistă și creațiile aparținând celorlalte genuri literare.

Cele mai importante volume de poezie sunt *Viața de toate zilele a poetului* (debut în 1937), *Caligrafie pe zăpadă* (1940) și *Ceasul de rugăciune* (1942). Este modalitatea prin care își face intrarea în lumea literară interbelică și mijlocul de exprimare a crezului artistic ce conține conotații mistice, religioase, deci autobiografice, dacă ne gândim la mediul în care a trăit poetul (tatăl, Constantin, este preot provenit dintr-o familie cu adânci rădăcini monahale) până la plecarea la Chișinău ca să urmeze Liceul Militar. Poezia reprezintă, pentru Virgil Constantin Gheorghiu, fundamentul pe care se va sprijini opera viitoare, modalitatea prin care își trasează viziunea artistică.

În perioada 1937-1942, desfășoară o bogată activitate gazetărească în ziarele *Universul*, *Cuvântul* (unde este angajat la recomandarea lui Tudor Arghezi), *Timpul* (coleg de redacție cu Miron Radu Paraschivescu). Mobilizat la Brașov, într-o unitate de vânători de munte, îl întâlnește pe fostul profesor de filosofie de la Chișinău care îl introduce la revista *Soldatul*. Ajunge la Marele Stat Major din București și colaborează la Studioul Central de Radio. După ce generalul Antonescu ordonă trecerea Prutului, devine corespondent de război, de unde trimite reportaje incendiare pentru ziarul *România* (vor fi reunite în volumul *Ard malurile Nistrului*), care va înregistra un succes răsunător în epocă. Virgil Gheorghiu consideră că meseria de gazetar este o vocație și, în același timp, o etapă pregătitoare experienței scriitoricești. Alături de alt volum de reportaje, *Am luptat în Crimeea*, situează creația prozatorului la granița dintre istorie și literatură prin folosirea a două teme predilecte în întreaga operă: timpul istoric agresiv și *homo sovieticus* care se pregătește să impună unei părți a lumii o nouă politică, ambii neîntemeiați pe tradiție, ci pe schimbarea și stăpânirea oamenilor. Gheorghiu transcrie informația în texte puternic dramatizate, în care decorul și persoana interacționează pentru a-l transforma pe cititor în participant-martor. Nota personală a scriitorului – vizibilă la orice pas, în dialog, în figuri de stil, în asamblarea narativă – transformă astfel jurnalismul de informare în jurnalism de opinie și, implicit, în creație literară. (Mirela Drăgoi, *Virgil Gheorghiu, omul și opera*).

Eseistica lui Gheorghiu iese în evidență în studiile *Tatăl meu, preotul care s-a urcat la cer* și *Amintiri dintr-o copilărie teologică*, *Cum am vrut să mă fac sfânt. Alte amintiri dintr-o copilărie teologică*. Aici explică etimologia prenumelui (*virginitate, puritate, castitate*), dar, mai ales, opune două noțiuni aparent banale: ziua de naștere vs. ziua onomastică și modul cum le sărbătoresc și percep

românii în tradiția lor milenară. Conotația religioasă și devenirea monahală a scriitorului sunt evidente, dovedind „parthenia”, apropierea de Dumnezeu. Plecând de la afirmațiile scriitorului („*Păcatul s-a introdus în lume prin înșelăciune sub forma plăcerii*” sau „*înmulțirea pe cale sexuală a fost introdusă ca o pedeapsă*”), e clar că nașterea reprezintă, pentru teologul Virgil Gheorghiu, un păcat sau, cel puțin, un eveniment ce nu trebuie celebrat. În concepția lui, adevărata naștere este botezul, prin scufundare în apă sfințită de trei ori, prin care omul re trăiește mistic osândirea, îngroparea și învierea Mântuitorului. Nu sunt două studii exclusiv teologice, chiar dacă uneori par o sinteză a vieților sfinților și a faptelor apostolilor, ci o pledoarie a omului nou, convertit prin credință și reîn rădăcinat prin apelul la tradiție. Rupt de aceste două coordonate vitale, își pierde orientarea, rătăcind năuc prin hățișul vieții după fericiri iluzorii. Omul, înțeles ca individualitate, atinge sacralitatea prin fapte aparent mărunte, dar esențiale prin puterea de sacrificiu (de pildă, sfatul pe care i-l dă tatăl: să-și iubească dușmanii). Rezumând, Virgil Gheorghiu depășește nimicurile existențiale pentru a medita asupra experiențelor capitale din perspectiva unui om însetat de cunoaștere, dar, mai ales, de autocunoaștere.

Ca memorialist, Virgil Constantin Gheorghiu a scris *Martorul orei 25*, vol.I, 1986, și *Proba libertății*, vol. II., 1995, unde, din nou, abordează teme precum timpul barbar sau destinul („*Nicio ființă omenească nu-și poaate alege data și locul nașterii. Aceste elemente ne sunt impuse.*”). Conștient, credem, memoriile, prin temele abordate, vin în prelungirea romanului *Ora 25*. Cuplul Virgil – Ecaterina Gheorghiu, din *Memorii*, devine sursă de inspirație pentru cuplul Traian Corugă – Eleonora West. Omul, victimă a fatalității, trebuie considerat doar din perspectiva unicității lui ca individ, nu ca apartenență la grup („*identitatea omului constă în faptele pe care le face, mai ales în puterea de a depăși obstacolele*”, „*lumea e ca o mașină, mecanism care nu ia în calcul omul, ci grupuri*”). Evenimentele urmăresc evenimentele cronologic, începând cu prezentarea săracei, dar misticei și fericitei copilării din Valea Albă și Petricani, continuând cu studiile Liceului Militar din Chișinău și Cernăuți, descinderea în capitală ca student al Facultății de Litere și Filozofie, experiența gazetărească și de front, căsătoria cu Ecaterina și peregrinarea prin Europa de Vest după evenimentele din 23 august 1944, care îl surprind în calitate de reprezentant al Legației României din Zagreb (Croatia). *Memoriile* nu sunt o simplă înșiruire de evenimente, așa cum am lăsat impresia, ci o modalitate de exprimare a ideilor despre viață și a crezului artistic. Iese ușor în evidență vocația de prozator și eseist a lui Virgil Gheorghiu, dar și de filozof, prin filiațiile cu Eminescu sau Lucian Blaga în ceea ce privește „spațiul mioritic” sau consonanța dintre om și natură.

Face o scurtă istorie a perenității românilor pe aceste meleaguri, avansând chiar o idee interesantă din punctul de vedere al etnogenezei: împăratul Traian a trimis creștini în Dacia pentru a lucra în mine, mulți dintre ei fiind chiar discipoli ai apostolilor.

Totul se raportează la trecutul strămoșilor și la faptele acestora, copilul Virgil Gheorghiu confundându-se cu cei care au pierit în numele credinței și al țării în toamna anului 1496. Așa explică memorialistul originea numelui satului natal Valea Albă. Pentru omul sacru, viața înseamnă raportare permanentă la Dumnezeu și natură („fie că e vesel, fie că e trist, românul cântă întotdeauna firul verde al ierbii”, „românii au cântat cerul mai mult decât pământul”). Realizează o vastă galerie de portrete ale scriitorilor români care au activat în perioada interbelică: Virgil Carianopol („acest poet slab, trist”, care „muncea la Pirotehnie”), Alexandru Belciurescu (directorul Editurii Cartea Românească), „poetul-cerșetor” (Artur Enășescu), Tudor Arghezi, Radu Gyr, „comandantul scriitorilor legionari”, Teodor Scarlat, Nicolae Făgădar, Cezar Petrescu, ziaristul Viorel Vișoiu, oferindu-i scriitorului ocazia de a reflecta asupra condiției și misiunii Poetului în lume („sunt poetul lui Hristos și al României. Aceasta este adevărata mea identitate”).

Prof. Catană Marius

Eva Miron, clasa a II-a B

Prof. Mihaela Dănilă

Aventura istoricului

Într-o zi, un istoric, în drum spre muncă, a căzut într-un crater, o deschizătură în șosea ca o prăpastie.

El știa un singur lucru, în acea clipă trebuia să sune după ajutor. După ce a anunțat pompierii, a așteptat. Și-a tot așteptat.... Timpul trecea foarte greu. Pompierii nu mai veneau.

A închis ochii și și-a închipuit că se află într-un crâng. O apă proaspătă și un susur melodios se auzeau din depărtare. Pe cer, un nor diafan plutea liniștit. Copacii neînfloriți creșteau nestingheriți pe marginea prăpastiei, iar istoricul se vedea tot în hău. Natura avea ceva suspect. Acum își dădea seama cât de efemer este totul. Mai pe scurt, nu știa cum să evadeze mai repede din acel loc necunoscut.

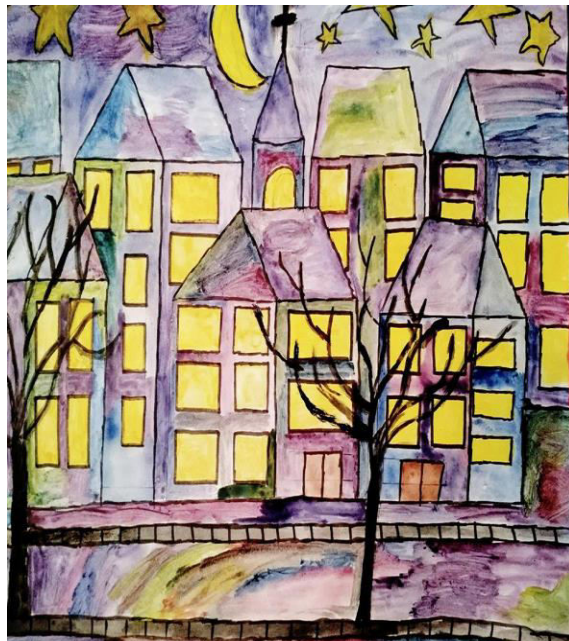
De fapt, pompierii nu au întârziat așa de mult, dar n-au găsit locația exactă, indicațiile nefiind bine auzite. Craterul deschis în șosea era adânc, așa că a trebuit să mai aștepte încă o jumătate de oră până să-l scoată. Cum s-a format acest crater în șosea, nimeni nu știe! „Trebuie să cercetez!” și-a spus el. „Orașul este în mare primejdie”.

După ce a ieșit din prăpastie, s-a dus la serviciu. Acolo s-a documentat și a descoperit o poveste despre niște tuneluri care se aflau sub zidurile orașului. Între timp a făcut și alte descoperiri și a anunțat că orașul are importanță istorică și este deosebit de vechi.

A fost fericit de câte ori s-a gândit la ce i s-a întâmplat în acea zi și a scris o povestire.

Mă bucur că acea istorioară a fost publicată și că o pot citi din manual când doresc!

Dumitrașcu Elena, Clasa a IV-a B

Prof. Mihaela Dănilă

Biblioteca , o cheie a cunoașterii

O veritabilă prietenă de suflet a oricărui școlar este biblioteca – o lume cu file îngălbenite, ușor prăfuite, dar înțesată de cunoștințe .

Aceasta reprezintă un izvor de imaginație pentru toți cei însetați de lectură. Chiar dacă pentru unele persoane pare o lume plictisitoare, de fapt, e un loc al înțelepciunii și al cunoașterii, menit să ne transforme din simpli oameni în visători, în adevărați învingători. Deși în zilele noastre vizita la bibliotecă este considerată învechită, ea îți oferă avantajul de a studia în cel mai liniștit loc de pe pământ. Biblioteca e plină de cărți vechi, unele datează poate de mii de ani, dar n-au fost încă citite de nimeni. Mă gândesc cu tristețe că ele sunt o lume în așteptare și că vor începe să trăiască abia atunci când vor fi parcurse. De aceea, vă îndemn pe toți, mai mici sau mai mari, să citiți!

Pentru mine, biblioteca e ca a doua casă, ce mă va primi mereu cu ușile deschise, un templu pentru suflet și spirit. Acest tărâm minunat al lecturii mă transportă într-un univers fascinant și mă ajută să beau din nectarul cunoașterii.

Ioan Ilinca, clasa a VI-a C

Eva Miron, clasa a II-a B

O zi din viața unei cărți

Eu sunt o carte vrăjită ce dezvăluie tuturor frumusețea unor lumi ascunse, populate de făpturi neobișnuite. Port titlul “ Cronicile din Narnia “ și am fost scrisă de un talentat scriitor pe nume Clive Staples Lewis. Trăiesc în biblioteca Școlii “ Ion Basgan ” și aștept de fiecare dată elevi dornici să mă citească. Am niște coperte de mai toată frumusețea , dar nu sunt prea cautată. Oare de ce ? Se întâmplă asta pentru că multe persoane consideră lectura o sursă de plictiseală și nu se gândesc la faptul că, dintr-o altă perspectivă, pot deveni, cea mai buna prietenă a lor. Multă lumea crede că lectura e ceva de modă veche . Ei , nu ! Cititul nu numai că îți îmbogățește vocabularul, dar îți oferă și multe modele de comunicare corectă. De când am fost tipărită și transportată într-o librărie, nu am văzut decât persoane care se uitau pe ultima copertă, citeau, iar apoi plecau fără niciun răspuns. Nici măcar nu le aflam părerea despre mine.

Când am ajuns la Școala Gimnazială “ Ion Basgan “, am fost luată și așezată în bibliotecă de o doamnă foarte draguță. Mă simțeam atât de bine!

Deodată un copil a intrat în încăpere , a vorbit cu doamna bibliotecară, iar eu am fost luată de pe raft și împrumutată copilului.

Credeam că și el va începe să îmi citească ultima copertă , dar de data aceasta m-am înșelat. Cum a ajuns în clasă , a și început să îmi descopere tainele.

Eram cea mai fericită! A fost prima persoană care într-adevăr m-a explort filă cu filă.

Ioan Ilinca, clasa a VI-a C

Prof. Mihaela Dănilă

ISSN 2501-7373, ISSN-L 2501-7373

Strada mea cu sentimente

Strada mea nu este una oarecare, ci o stradă cu sentimente. Casele ei sunt vesele, surâzătoare, cu personalitate puternică.

Grădinița și dispensarul sunt două clădiri lipite, în timp ce grădinița veche este transformată în magazie.

Biserica însuflețește satul în fiecare duminică sau zi de sărbătoare, cu sunetul prelung al clopotului de alamă.

Casa mea se înalță falnic la câteva gospodării de biserică. La poartă, mă întâmpină zilnic un brad și un pin, ambii bătrâni de zeci de ani. Castanul de lângă gard stă de strajă, ascultând poveștile istorisite de vișinul tânăr. În mijlocul curții, o salcie veche și scorburoasă domină întreaga așezare, fiind un adevărat monument al naturii. În spatele casei noastre, stejarul secular al vecinului are o atitudine superioară, comandând toți arborii din localitate.

De o parte și de alta a străzii, trandafiri parfumați bucură ochii trecătorilor cu spectacolul lor de culori.

Pe strada mea, toate casele sunt înțelepte. Cele mai talentate spun seara povești, în timp ce suratele lor adorm, visând la clipele frumoase din tinerețe.

Cernica Victor, clasa a V-a B

Elena Șușu Bucur, clasa a V-a B

Danubius InfoKids – un concurs pentru mileniul III

Prof. Mirela Barcan

Colectivul de cadre didactice al Școlii Gimnaziale „Ștefan cel Mare” Galați, în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Galați, a organizat în perioada 19- 23 martie 2018 ediția a XII-a a Concursului Interjudețean „Danubius InfoKids”, cu tema ”Cartea, prietena din copilărie”. Concursul este tehnico-științific și se află înregistrat în Calendarul activităților educative județene - CAEJ 2018.

Obiectivele concursului au vizat:

- inițierea copiilor, încă de la o vârstă foarte fragedă, în informatică și utilizarea eficientă a tehnicii de calcul și a mijloacelor moderne de comunicare;
- crearea unei gândiri algoritmice prin studierea limbajelor de programare de nivel înalt, crearea unei baze de selecție a viitorilor informaticieni și profesionalizarea acestora înainte de a ajunge în mediul universitar;
- ridicarea nivelului de pregătire a copiilor, formarea unor deprinderi practice de utilizare a calculatoarelor;
- depistarea copiilor dotați și super dotați în acest domeniu, evaluarea nivelului de pregătire teoretică și practică în vederea demarării de proiecte care să le asigure o pregătire corespunzătoare nivelului de performanță pe care l-au atins;
- realizarea unui schimb de experiență între membrii și conducătorii cercurilor de informatică din școli, palate și cluburi ale copiilor;
- Popularizarea copiilor talentați în informatică și a centrelor de pregătire cu rezultate deosebite prin mass-media, în vederea organizării de către structurile guvernamentale, asociațiile nonguvernamentale, agenții economici interesați și a comunității locale a unor programe speciale de pregătire pentru ridicarea nivelului performanțelor acestora (tabere de pregătire, concursuri locale, naționale și internaționale).

Subiectele pentru elevii claselor a treia au fost:

- secțiunea "Grafică" (Paint) - *Carnaval cu personaje din lecturile citite*: Pinocchio, Zâna, Vrăjitoarea, Lupul, Ursul;
- secțiunea "Povestiri ilustrate" (Word + Paint) - *Călătorie în Lumea cărților*. au fost apreciate la valoarea pe care o merită.

Lucrările elevilor din clasa a III-a C, pe care îi coordonez, au fost foarte apreciate de juriu și au primit următoarele premii:

- secțiunea Povestiri ilustrate (Word + Paint): Rali Ioana - locul I; Ivan Claudia - locul II; Boghean Rareș - locul III.
- secțiunea Grafică (Paint): Gușanu Rusanda - locul I; Pițigoi Andreea - locul I; Tudor Mădălina - locul I; Rali Ioana - mențiune.

Felicitări, dragi elevi! Creativitatea, talentul și munca voastră susținută au fost apreciate la valoarea pe care o merită.

Lumea cărților și a poveștilor

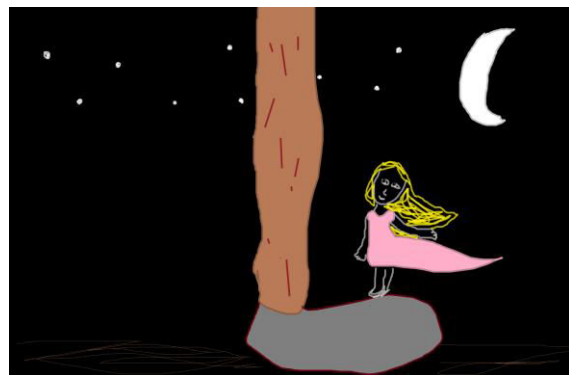
A fost odată ca niciodată, ca să pornim și noi ca în cărți, o fată ce iubea cărțile. Citise până acum "Marele uriaș prietenos"

dupa Roald Dahl, "Matilda", scrisă de același autor și "Harry Potter", primele 5 cărți. În fiecare carte afla ceva nou și își deschidea și mai mult interesul spre citit. Pe fetiță o cheamă Amna Simonetti. Ea are 11 ani și alți copii de vârsta ei nu prindeau niciodată interes ca ea spre citit.

Într-o seară avu un vis ciudat. Visă o fetiță, care era răpită de un uriaș prietenos ca cel din carte, iar fetița era chiar ea. El îi spuse de ceilalți uriași ce vor să mănânce toți copiii din Anglia. Ei plecară și salvară Anglia.

Când s-a trezit, Amna și-a dat seama că este un vis și bănuia că va avea altul în această seară. Cum și credea, veni seara. Ea se băgă în pat. Se trezi cu bucurie. Avea o carte superbă în mână, dar stătea pe o canapea la televizor, mâncând dintr-o tavă. Omul ce trebuia să fie tatăl ei, țipa continuu și spunea cât de tare este el și cum el îi păcălește pe toți clienții săi.

Amna se trezi din nou, era sigură că are de a face cu cărțile, deci... știa că urmează să viseze Harry Potter. Ea se culcă iarăși, nerăbdătoare să vadă ce va visa. Normal, adormi și visă cum își imagina... Alice în țara minunilor. Cum??? Trebuia sa viseze Harry Potter. Lasă, decât să viseze Harry Potter și toate ciudăteniile, mai bine visează iepurași ce aleargă...

Claudia Ivan, clasa a III-a C

Andrei Hagi, pregătitoare A

Zmeul

Natura toată, plină de culoare, îmi întetește simțurile și mă cheamă în mijlocul ei. Văzduhul inundat de lumina ce se revarsă din înălțimi îmi oferă un sentiment de libertate și siguranță. Curioasă din fire, vreau să descopăr tainele zborului, așa că nu mai stau pe gânduri și pornesc în pas vioi spre marginea pădurii.

Când eram copilă, pasiunea mea erau zmeiele. Da, păpușile erau frumoase, le plimbam, îngrijeam și hrăneam, dar nu puteau zbura. Pe când un zmeu era cu totul altceva!

De fiecare dată când mergeam cu părinții prin târguri îmi cumpăram câte un zmeu. Aveam de toate tipurile, mari și mici, roșii, galbene și albe. Cu cozi de șarpe, de balauri, simple sau duble. Țineam la ele ca la ochii din cap.

Odată, de ziua mea, tata mi-a adus cadou de la mătușa mea din străinătate un zmeu grozav, cel mai cel mai zmeu dintre toate zmeiele pe care le avusesem vreodată. Mă aflam la bunici la țară și eram așa de încântată și de fericită, că abia așteptam să-l afară să inspectez cerul. se părea perfect în acele clipe. ceilalți copii la marginea de lansat zmeie. Nu trebuia Magiunica și pe verișorii ei. anișori, prietena mea cea mai spuneam așa căci pentru ea mâncare care exista pe lume.

încerc. M-am dus imediat Vântul sufla binișor, totul mi Da, perfect pentru o ieșire cu pădurii, la locul meu preferat decât s-o convoc pe Magiunica era o fetiță de 6 bună din satul bunicilor. Îi gemul de prune era singura

În câteva clipe, trupa de nelipsita ei felie de magiun și Florinel și Cătălin, renumiții „indieni” ai satului, cu arcurile lor din ramuri de alun, vărul Știe-tot cu ochelarii lui mari de bufniță, și bineînțeles eu, Zmeulica, maestra zmeielor. Și evident Azor, potaia satului, veșnic amator de drumeție și aventuri, care apărea de nu-știu-unde ori de câte ori vreun cârd de copii pleca în drumeție.

Nu ne-a trebuit mult și am ajuns la locul de lansare, la marginea pădurii. Florinel și Cătălin îl luară drept țintă a săgeților pe Azor, care în imaginația lor devenise dintr-o dată „bizonul cel păros.” Iar potaia neașteptându-se la un asemenea tratament brutal, o zbughi spre marginea pădurii, atrăgându-i pe „indieni” după el.

Un vultur trecu în zbor fâlfâind din aripi, îndreptându-se spre pădure. Eram prea mari pentru el sau poate prea gălăgioși pentru a deveni meniul lui.

În vreme ce „indienii” îl vânau pe Azor, iar Știe-tot studia o lăcustă, eu și Magiunica ne bucuram amândouă de zmeul meu cel nou. Zbura așa de frumos!

copii era gata: Magiunica cu rochiuța pătată, verii ei,

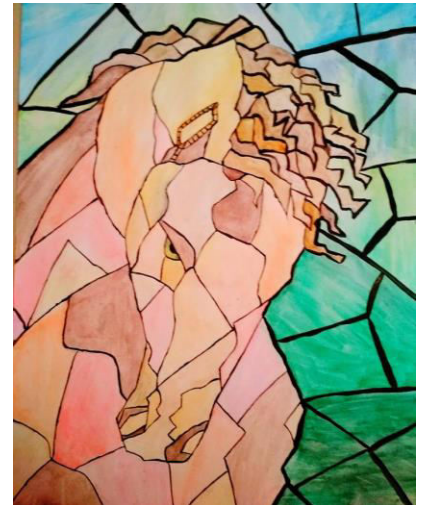
Desen: Daria Ghibirdic, clasa a III a A

Magiunica mi-l cerea mereu, s-o las și pe ea să țină sfoara, dar nu, experta eram eu. Doar eu știam să-l înalț și să-l cobor, sau să-l țin suspendat în aer, între pământ și cer. Când deodată, o pală de vânt venită de nu-știu-unde, mi-l smulse din mână și zvârl... mi-l aruncă departe-depart și mi-l prinse în nukul cel bătrân de la marginea pădurii. Sfoara și coada se încurcă printre crengi și zborul lui se frânse. Am fugit cât am putut de repede la locul prăbușirii. În suflul vântului zmeul dădea parcă din aripi și se zbătea printre frunze să scape.

Știe-tot, care de felul lui era un ochelarist fricos, își dădu cu părerea că nu are rost să încercăm să ne cățărăm până sus în nukul cel înalt, că e riscant să întreprindem o acțiune așa de periculoasă fără echipamentul necesar și că ceea ce ne trebuie este o coardă și un ham de alpinist. Hmm, o coardă și un ham, de unde să faci rost de așa ceva când ești la marginea pădurii?

„Indienii” veniră repede la fața locului, asistați de Azor, și argumentele lui Știe-tot nu păru să-i descurajeze. Puseră arcurile jos și imediat se cățără în nukul cel bătrân. Dar zmeul era sus, sus de tot, undeva pe niște crengi inaccesibile și nukul cel bătrân nu părea dispus să mi-l dea înapoi. Cu cât se cățarau mai sus, cu atât nukul își înălța brațele mai sus, ridicând zmeul spre cer. În cele din urmă „indienii” se dădură bătăuți: împreună cu Știe-tot și urmați de Magiunica și Azor o luară pe drumul de întoarcere spre sat. Rămăsesem doar eu singură acolo cu nukul cel bătrân și zmeul meu fâlfâind printre crengi. Poate că Știe-tot avea dreptate, dar nu eram dispusă să renunț așa de ușor. Cel mai bun zmeu al meu se afla în copac. Am încercat de trei ori să urc în nuc și de fiecare dată am alunecat, julindu-mi palmele și agățându-mi rochița în scoarța cea bătrână. De-aș avea niște aripi!

Țriiing! Țriiing! Sună telefonul. Tresar, las pixul jos și gândul îmi zboară de la zmeul meu agățat în crengile nukului la urgențele zilei. La celălalt capăt se aude vocea mamei:

— Alo, April, ce faci?

— Tocmai scriam compunerea pentru limba română.

— Și? Merge?

— Da, iese OK.

— Te-am sunat să-ți amintesc că e ora de plecare la școală. Să nu întârzii, bine?

— Da, mamă. Acum, acum plec. Pa!

Închid telefonul, mă îmbrac repede și ies în fugă pe ușă.

Afară, vântul rece al iernii mă face să grăbesc pasul. Fac colțul la dreapta și o iau pe străduța spre școală. Aud niște pași în fugă în spatele meu, cineva îmi pune mâna pe umăr și mă zgâlțâie. Mă strânge, mă zgâlțâie tare și o voce mă strigă:

— April, April!

Mă zgâlțâie într-una...

— April! April! Scoală-te odată. A venit doctorul să-ți facă injectia!

— E adormită sărăcuța, a avut febră toată noaptea, zise mama către domnul Popescu, prietenul nostru de familie, doctor la spitalul municipal.

Visul meu se spulberă și mă trezesc, nu pe străduța spre școală, ci în camera mea călduroasă. Sunt learcă de transpirație. Mă întorc cu fața spre mama și nu mai apuc să văd decât injecția aceea din mâna doctorului, zâmbetul lui binevoitor și apoi ... acul, ah, acul acela. Ce doare!

Mă zbat să scap, dar doctorul, aplecat asupra mea, cu zâmbet binevoitor mă ține cu braț de fier. Sunt imobilizată. Doare, urlu și mă zbat...

În secția clinică a sanatoriului de boli nervoase, personalul de serviciu se străduia din răputeri să imobilizeze pacientul de la camera 13. Nenorocitul avea încă o criză de epilepsie. Se zbătea și răcnea la personal, țipând într-una să-i dea drumul, furios că a luat 4 la română pentru că nu și-a făcut compunerea. Medicul de gardă tocmai îi făcea injecția tranchilizantă.

— Asta o să-l liniștească, zise doctorul cu zâmbet binevoitor.

Îl știam demult pe acest pacient. Colegii lui de cameră îl porecliseră „Domnul Compunere.” Cerea mereu câte-o foaie și un pix ca să-și facă compunerea la română și apoi începea să fabuleze despre zmeie agățate în nuci. Ce-i viața!

Îmi dau jos halatul, îmi rujez buzele în oglinjoară, îmi salut colegii și ies. Pornesc motorul și îndrept automobilul spre poarta sanatoriului. În fața gheretei lui, nea' Costică, portarul, mă salută ca de obicei, ridicând bariera:

— Sărut-mâna, doamnă, sărut-mâna!

— La revedere, Costică!

Fusesem în tura de noapte și mă îndrept spre casă. Ce bine că începe week-endul.

Sună mobilul. E soțul meu...

— Draga mea, sper că n-ai uitat că le-am promis copiilor că astăzi vom face o ieșire la marginea pădurii. E o zi splendidă și copiii vor să înalțe zmeul.

— Cum aș putea să uit așa ceva? Vin imediat.

Întoarsă acasă, urcăm copiii în mașină, luăm zmeiele, sandviciurile și în 40 de minute suntem la marginea pădurii.

Natura toată, plină de culoare, îmi întetește simțurile și mă cheamă în mijlocul ei. Văzduhul inundat de lumina ce se revarsă din înălțimi îmi oferă un sentiment de libertate și siguranță. Curioasă din fire, vreau să descopăr tainele zborului, așa că nu mai stau pe gânduri și pornesc în pas vioi. Abia aștept să înalț zmeul.

Mă întreb uneori de n-oi fi eu nebunul...

Erbiceanu April, clasa a-VII-a C

Cartea, izvor nesecat de cunoștințe

Cartea este cea mai de preț bogăție a omului. Este un izvor nesecat de cunoștințe, un izvor plin de fantezie și vise.

Ce păcat că unii au uitat să folosească această avuție, considerand-o un simplu obiect. Cărțile ne slujesc credincioase din rafturile învechite ori moderne ale bibliotecii. Ele ne dăruiesc înțelepciune și ne sfătuiesc cu sinceritate și căldură, fără ca noi să ne dăm seama de lucrul acesta. Cartea este temelia cunoașterii, farmecul, talismanul vieții. Cartea îmi face mereu sufletul să cânte, transpunându-mă în lumi imaginare, magice, lumi curate și inofensive.

Am început să descopăr universul magnific al cărților încă de la vârsta de cinci ani, prin poveștile citite și tălmăcite alături draga mea mamă. Ele îmi îndulceau somnul, visând păduri mirifice de catifea, nobili generoși, regate întinse, zâne diafane și prinți curajoși ce înfruntau balauri și zmei neînfricați. Am continuat cu perseverență să citesc abecedarul, poeziile și textele cuprinse în acesta. În scurt timp, m-am împrietenit cu autorii, cu personajele și cu toate cărțile din biblioteca personală sau școlară. Acum, mă pot numi o cititoare adevărată. Îmi place să experimentez noi genuri de cărți, încercând să deslușesc enigme ori să intuiesc deznodământul întâmplărilor relatate.

Prin urmare, cartea este un univers. Este universul meu deoarece îmi aduce aminte de anii copilăriei, privind în mine ca într-o oglindă. Ea mă ajută să depășesc încercările vieții, mă însoțește pretutindeni, șlefuiindu-mi gândirea și purtarea, mă îndeamnă să reflectez la frumusețea lumii ce mă înconjoară.

Caloian Alexandra, clasa a VI-a C

Motanul meu

Când aveam nouă ani, mama mi-a făcut cadou un motănel siamez. Văzând că are ochii de culoarea albastră, eu am decis să îi pun numele „Albăstrel”. El are blănița crem- deschis, excepție făcând lăbuțele, capul și coada care sunt maro- închis.

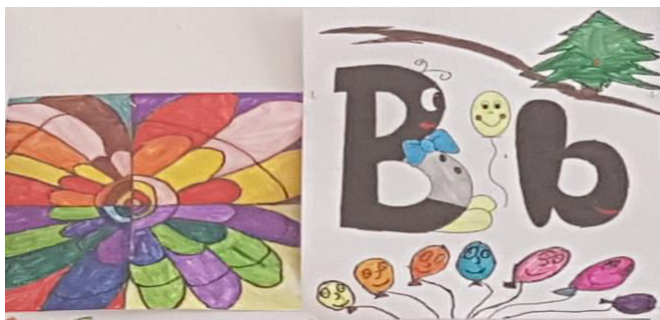

Albăstrel este foarte comunicativ, miaună mereu căutând să-i acord atenție și iubire. În fiecare dimineață, se urcă pe fereastra de la dormitorul meu și îmi dă deșteptarea. Eu obișnuiesc să deschid geamul camerei mele și să-l alint. Plăcerea lui este joaca și să își facă siesta la soare. Îi place să consume numai mâncare bună, iar șoarecii sunt tăiați de pe listă.

Abia aștept să plec de la școală, să ajung acasă și să mă întâmpine Albăstrel cu dragostea lui necondiționată de motănel.

Vechiu Alexandru, clasa a V-a B

Cristea Maria, clasa a VII-a C

Doamna învățătoare

Era toamnă. Urma să trec în primul an din ciclul primar, adică în clasa I. Eram nerăbdător să-mi întâlnesc noii colegi și să o cunosc pentru prima dată pe doamna învățătoare.

Am fost uimit de la început de frumusețea doamnei mele. Era și încă este o femeie drăguță, înaltă, cu părul lung și blond, îmbrăcată tot timpul îngrijit și elegant. Întotdeauna a fost o persoană calmă și blândă precum o mamă iubitoare. Ne-a stat mereu alături și ne-a călăuzit pașii șovăielnici în viața de școlar. Deși nu era niciodată rea, devenea severă atunci când venea vorba despre lecții. Nu ne-a certat niciodată pe nedrept, iar calificativele erau puse întotdeauna corect. Doamna învățătoare ne-a învățat să ne respectăm părinții, să-i iubim, să-i ascultăm și să le mulțumim în fiecare zi cu câte o notă sau faptă bună.

Eu o iubesc, o respect pe dânsa și-o privesc ca pe o a doua mamă!

Burlan Andrei,
clasa a V-a B

Prof.înv. primar Ichim Mariana

O călătorie în lumea poveștilor

Lucrarea a primit premiul I la secțiunea "Povestiri ilustrate" a Concursului Interjudețean „Danubius InfoKids” - Ediția a XII-a, concurs tehnico-științific ce se află înregistrat în CAEJ 2018.

Mă numesc Ioana și am să scriu despre o călătorie altfel pe care am făcut-o în lumea poveștilor. Mă aflu în mijlocul vacanței de vară. Eram lipsită de griji, așa cum sunt toți copiii în acea perioadă, când dintr-odată am simțit cum pleoapele mi se închid. Mă aflu în fața unei cărți deschise, pe care mama o împrumutase, în numele meu, de la bibliotecă. Citisem mai mult de jumătate din carte, când somnul îmi întrerupsese lectura. Probabil, soarele de după-amiază își făcuse efectul, mă moleșise. Într-adevar, fusese o zi plină, petrecusem câteva ore la piscina, la Stone Parc, unde tata m-a dus să mă întâlnesc cu prietena mea, Andreea.

Nu știu să vă spun cât timp am ațipit, dar visul pe care l-am avut a fost unul memorabil. Mă aflu într-un balon, ca cel din opera lui Jules Verne și lângă mine se afla un personaj straniu, un băiat cu o floare în mână, nu foarte vorbăreț, care m-a întrebat dacă vreau să-l însoțesc într-o scurtă călătorie. L-am întrebat unde mergem, dar nu mi-a răspuns. M-a rugat să mă țin bine de muchiile balonului, care părea tot mai mare și mai umflat.

Prinsesem viteză. Eram curioasă mai ales că niciodată nu aparat de zbor. Am uitat să vă avion. Eram deasupra unei lumi fantastică și totul îmi părea

Acolo, jos, vedeam salutau respectos. Prima pe care părea fericită alături de carte, dar nu vă pot spune ce cu privirea până jos, pe pajiște.

să văd lumea de sus, zburasem cu vreun spun că am frică de minunate, o lume cunoscut.

personaje dragi mie, care mă o zărisem era Matilda care domnișoara Honey. Citea o anume, deoarece nu băteam Mai apoi, l-am văzut pe

marele uriaș prietenos care își dăduse întâlnire cu Sophie și care ținea în mâna dreaptă un castracurcuvete. Mirosul acrișor ajunsese până sus. M-am bucurat când o boare de vânt a dus balonul mai departe. Atunci l-am văzut pe Bruno, băiatul cu pijamale în dungii. Am strigat la el să îl avertizez de ceea ce urma să se întâmple, dar un vârtej ne ridicase sus de tot și nu am putut face nimic.

Micul prinț, căci el era însoțitorul meu,

mi-a explicat că nu pot interveni asupra întâmplărilor din cărți, nu le pot modifica după dorința mea.

Îmi amintesc că l-am văzut și pe Auggie. Mi-am dat seama că el era, după fața lui diformă. Mi-ar fi plăcut să-i spun să nu fie trist pentru că arăta așa deoarece era o minune pentru familia lui.

Din câte mai țin minte, m-am trezit brusc. Mirosea a trandafir, iar „Minunea” se afla lângă mine. M-am apucat de citit. Acea călătorie, prin lumea poveștilor, fusese uimitoare.

Ioana Rali, clasa a III-a C

Zâna Primăvară

Primăvara, fiica cea mai tânără și frumoasă a anului, a trezit la viață întreaga natură. Totul pare a fi o sărbătoare. Zăpada s-a topit, iar soarele ne mângâie cu razele lui călduțe și luminoase. Totul a căpătat culoarea verde de smarald. Ghioceii, toporașii, narcisele și zambilele șoptesc venirea primăverii. Prin livezi copacii au îmbrăcat haină nouă, parfumată, iar zumzetul harnicelor albine se aude peste tot. Rândunica cea voioasă s-a întors acasă. Vremea frumoasă scoate ursul morocănos din bârlog. Copiii îmbrăcați în haine subțiri ies la joacă în parcurile proaspăt înverzite. Fluturii de diferite culori zboară din floare în floare, zbenguindu-se în lumina caldă. Bucuria naturii cuprinde toată suflarea omenească. Toată lumea e veselă și aduce mulțumire lui

Dumnezeu că primăvara s-a reîntors pe plaiurile noastre.

Vechiu Alexandru, clasa a V-a B

Robert Apostu, clasa I C

Primăvara, anotimpul renașterii

Este o zi frumoasă de primăvară. Soarele și-a făcut apariția vesel și strălucitor.

Primăvara a așternut peste tot un covor multicolor. Fluturii zburdă, albinele harnice își încep dulcele zumzet printre flori, păsărelele ciripesc în deschiderea marelui concert al primăverii. În desișuri, a albit floarea ghiocelului și un parfum ușor de toporași se răspândește la adierea vântului din amurg. Câmpurile și dealurile au înverzit, iar livezile se pregătesc să dea în floare. Ogoarele răsună de duduitul tractoarelor și zumzetul hărniciei. În livezi, oamenii curăță pomii, iar în grădini sapă pământul să pună răsaduri. Copiii aleargă fericiți, jucându-se pe dealurile și câmpiile smaraldii. Ei întâmpină voioși păsările ce se întorc din țările calde.

Primăvara este anotimpul renașterii!

Burlan Andrei, clasa a V-a B

Prof. Mihaela Dănilă

Din dragoste, pentru mame...

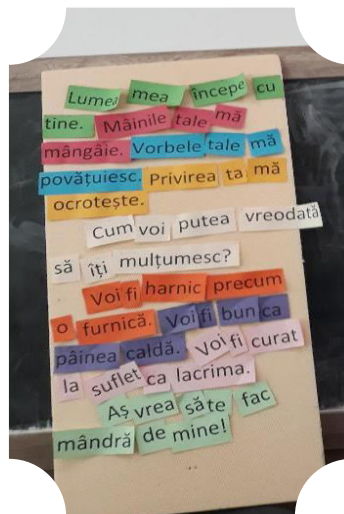
Nu putem niciodată să mulțumim îndeajuns unei mame pentru grija pe care o poartă copiilor ei, dar este important să nu uităm să o facem din când în când. Noi, elevii clasei I C din Școala Gimnazială "Ion Basgan", am încercat anul acesta să le mulțumim mamelor noastre într-un mod inedit, de 8 Martie, de ziua lor.

Totul a pornit când doamna învățătoare ne-a vorbit prima dată despre scrisoare. Ne-a explicat care sunt părțile componente ale unei scrisori, care sunt elementele de identificare ale destinatarului și ale expeditorului și modalitatea prin care mesajul nostru ajunge acolo unde trebuie. Atunci a încolțit în mintea noastră ideea: ce-ar fi dacă am scrie mamei o scrisoare? Dar nu o scrisoare electronică (de astea primește mama în fiecare zi!!!), ci una specială, trimisă prin poștă, cum trimiteau și mamele noastre când erau mici, așa ca noi.

Zis și făcut! Cu ajutorul d-nei învățătoare care ne-a fost complice, ne-am organizat într-o zi în mai multe echipe. Fiecare echipă a găsit pe bancă o cutie misterioasă. În interior am descoperit mai multe cuvinte care, așezate într-o anumită ordine, formau o propoziție frumoasă despre mama și grija pe care ne-o poartă.

Bucuroși că fiecare grupă a descoperit corect propoziția, ne-am pus întrebarea dacă acestea nu puteau alcătui un text. Ne-am spus părerile noastre și, cu migală, am construit mesajul nostru ca într-un puzzle. Ne-a plăcut ce scria acolo și, pentru fiecare dintre noi, se potrivea de minune cu ceea ce simțea pentru mama lui. Vă place și vouă?

Ne-am apucat de scris, dar nu înainte de a înțelege cum e cu formula de adresare sau cu cea de încheiere.

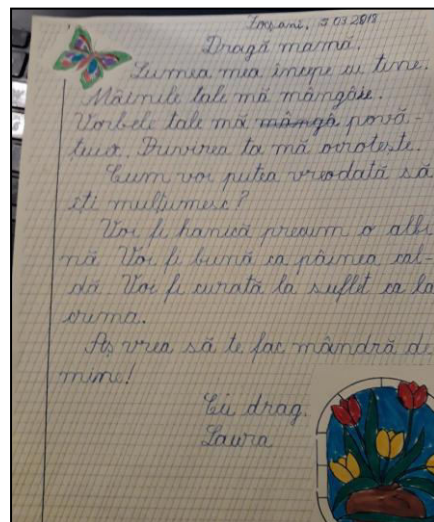
Cum suntem la început de drum în tainele scrisului, credem că ne-am descurcat de minune!

Vă spuneam că doamna învățătoare ne-a fost de mare ajutor. Cum ne-am fi descurcat dacă nu mergea dumneaei la Oficiul Poștal și nu ar fi luat timbre?

Să vă mai povestim cu ce emoție am stat dacă plicul ajunge chiar în ziua de 8 Martie? Ce ne-am fi făcut dacă mama nu verifică în aceea zi cutia poștală? Ne-am făcut griji degeaba! Totul a fost așa cum ne-am propus.

Nu vă mai zicem câtă bucurie și emoție am transmis mamelor!! Rămâne secretul nostru! Nu mai avem decât o misiune: să descoperim ce altă surpriză ne-ar putea bucura mamele în fiecare zi! Cine știe oare?

Prof. înv. primar Mariana Cudalb

Când vine iarna

Când vine iarna,

Un pictor excentric

Desenează cu măiestrie

Gerul peste copaci și frunze,

Apoi foșnetul zăpezii...

Dacă nu se aude în pictură

Va trebui să-l redeseneze

Până se aude...!

Primăvara,

Desenează cântecul păsărilor,

Înmugurirea copacilor,

Scârțâitul legnelor

Eva Miron, clasa a II- a B

Chiotele și chicotele copiilor...

Vara ,adierea vântului,

Tainele florilor,

Și la sfârșitul verii

Fâlfăitul aripilor păsărilor

Care pleacă în țările calde...

Toamna,

Desenează foșnetul frunzelor,

Pictează și culorile toamnei

Dar și sunetul liniștii totale...

Maria Magdalena Diaconu -Bigiu

Clasa a IV-a B

Ghiețau Elena, clasa a VII-a B

Bunica mea dragă

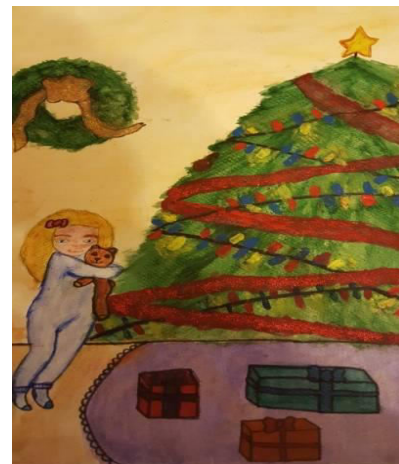
Sunt multe persoane dragi din familia mea, dar cea mai și cea mai dragă îmi este bunica din partea mamei.

Îmi aduc aminte când bunica mă lua mereu de la grădiniță și mă ducea în parc să mă joc și să mă dau în leagăne. Ea alerga mereu după mine să nu mi se întâmple ceva rău sau să cad. Bunica îmi povestește și acum momentele în care o epuizam , fiindcă era nevoită să mă urmeze prin toate parcurile. O poveste foarte complicată era aceea cu somnul meu; când venea vorba despre el, bunica trebuia mereu să mă legene în brațe și să mă adoarmă cu tot felul de cântece numai de ea știute.

Anii au trecut, eu m-am mărit, iar bunica nu mai trebuie să mă adoarmă cu glasul ei duios. În fiecare weekend când o vizitez , mă răsfăță cu tot felul de bunătăți. Unul dintre ritualurile noastre este jocul de cărți. Ne simțim foarte bine împreună . O ador pe bunica mea!

Vechiu Alexandru, clasa a V-a B

Trifan Larisa, clasa a VII-a B

DORINȚE

Vreau să înot în bunătate,
În iubire și în speranțe...
Și să fiu contaminată de râs !
Să pot mușca din cultură
Și să mă hrănesc cu ea!
În viață
Să fiu mereu glumeață,
Să am grijă
La sentimentele celorlalți,
Și la ale mele,
Să văd și cu inima,
Nu doar cu ochii...
Și să înțeleg,
Ca să fiu înțeleasă...
Să știu că
Cei răi
Trebuie răsplătiți cu bine,
Căci doar așa vor înțelege,
Cât e de bine,
să primești bine!
Să fiu un exemplu minunat
Pentru mine...
Să am personalitate de neclintit
Să fiu eu însămi mereu...!
Să știu că
cine spune o vorbă urâtă
Rămâne doar cu vorba...
Și... aș mai vrea
Să râd mereu !

Prof. Mihaela Dănilă

Maria Magdalena Diaconu -Bigiu
Clasa a IV-a B

Ioana Gurguiatu, clasa a III-a A

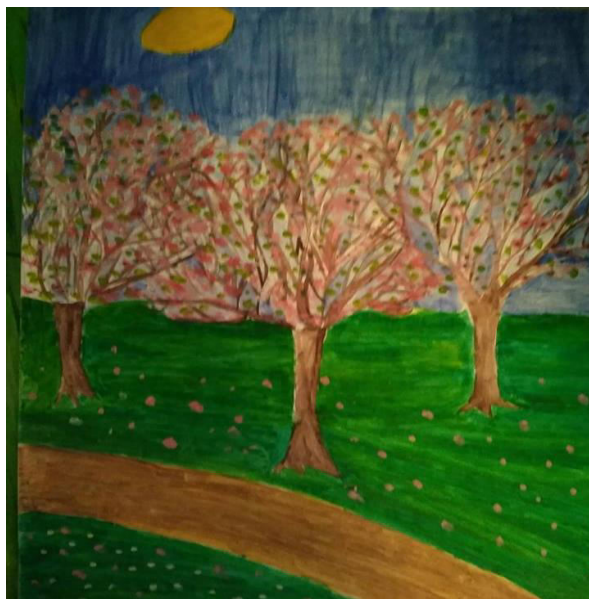
Toamna mea frumoasă

Anotimpul meu preferat este toamna, pentru că e un sezon bogat și foarte colorat. Din nefericire, păsările călătoare spre alte zări se duc, iar soarele de aur nu mai strălucește așa de tare. Însă codrul cu galben și cu roșu își coase ia. Copacii, florile și toate celelalte plante formează împreună o adevărată simfonie de culori.

Oamenii sunt melancolici în acest anotimp, însă eu sunt foarte fericită și văd numai frumusețe când vine vorba de toamnă. Unele animale nu prea se bucură de această perioadă din an. Își caută hrană pentru iarna friguroasă sau un adăpost pentru ei și micii lor pui. Vremea este rece și ploioasă în același timp, alungând toate viețuitoarele în locuri mai călduroase, mai sigure.

Natura este foarte frumoasă, o adevărată pictură realizată de o mână de maestru. Stolurile de păsări brăzdând cerul albastru, copacii colorați în cele mai frumoase nuanțe, soarele palid ca o gutuie, câmpurile pline de roade, viețuitoarele fremătând, ploile reci și repezi....toate aceste minunății alcătuiesc tabloul anotimpului meu iubit, toamna.

Șușu Bucur Isabel, clasa a V-a B

Prof. Mihaela Dănilă

Alexandra Chelbășoiu, pregătitoare A

Ce vreau eu

Pășesc pe stele de argint
 Cu visele după mine...
 Sunt cu capul în nori mereu
 Și vreau să am pe cineva
 Lângă sufletul meu,
 O prietenă ADEVĂRATĂ aș vrea,

Care să țină MEREU la mine..!
 Prietenia este grea
 Și uneori chiar doare,
 Doare mai ales când vezi
 Că prietena ta
 Se duce spre altcineva,
 Sau altceva,
 Și te părăsește
 Cu nepăsare...
 Atunci simți pustiul

Cum mișună în inima ta
 Și lacrimi fierbinți alunecă
 Încet pe obraji-ți calzi...
 Și apoi din nou încerci
 Să găsești pe cineva
 Care să te vrea,
 Și să fii prieteni pe vecie
 Cu empatie
 Și gânduri aproape identice...
 Oare o să gălesc vreodată
 Acest tip de prietenie?

Tudor Coteț, clasa a III-a A

Maria Magdalena Diaconu -Bigiu

Clasa a IV-a B

Parcuri și rezervații naturale

“Nu există alt acces spre știință decât ușa pe care ne-o deschide natura.”

L. Burbank

O problemă majoră a omului modern este conservarea mediului în care trăiește. Dintre ființe, omul a produs cele mai multe schimbări, unele utile, altele dăunătoare și ireversibile care au degradat natura.

Datorită activităților omului întreg mediul înconjurător – apă, aer, sol – este supus unor exploataări intensive în folosul omului. Ocrotirea naturii prin reducerea și eliminarea factorilor poluanți și crearea de rezervații naturale va permite refacerea echilibrului ecologic și al cadrului natural.

De aceea omul s-a simțit obligat să ia decizii ferme în favoarea menținerii curățeniei planetei pentru binele generațiilor prezente și viitoare. Printre multiplele măsuri de combatere a poluării a fost și aceea de a conserva natura și declararea unor zone ca fiind arii protejate de lege.

Parcurile și rezervațiile naturale sunt locuri unice de pământ sau de apă dintr-o țară, formațiuni geologice, locuri istorice și arheologice în care legea nu permite efectuarea unor activități precum: vânatul, pescuitul, culesul plantelor medicinale și a fructelor de pădure, tăieri de copaci.

Și în România s-au luat măsuri în acest sens și s-au stabilit prin lege o serie de teritorii ca fiind arii protejate de interes național: rezervații naturale de tip științific, monumente ale naturii, rezervații naturale de tip geologic, floristic, faunistic, peisagistic sau mixt, zone umede. Iată câteva dintre acestea: Parcul Național Retezat, Parcul Național Apuseni, Parcul Național Porțile-de-Fier, Rezervația Biosferei Delta Dunării, Rezervația Națională Cheile Bicazului, Rezervația Națională Lacul Roșu. Mai jos, sunt descrise în câteva cuvinte două rezervații naturale din România.

REZERVAȚIA NATURALĂ CHEILE TURZII se află în județul Cluj, cel mai apropiat oraș este municipiul Turda, situat la o distanță de 6 km. La începutul traseului este un panou informativ cu un text în limbile română, engleză și maghiară, unde se regăsesc informațiile esențiale despre “Rezervația Naturală Cheile Turzii”. Înființată în 1938, cu importanță botanică, zoologică, geologică și peisagistică este un obiectiv de interes public.

Rezervația cuprinde nu mai puțin de 1000 de specii de flori, aici vorbim și despre plante extrem de rare care fac parte din specificul floristic al acestei zone cum ar fi usturoiul sălbatic, scorușul, garaița albă, stânjenelul violaceu și altele. Fauna este o altă bogăție a acestor chei, ele adăpostesc circa 70 de specii de păsări, numeroase specii de fluturi, pești și batracieni. Speciile de fluturi întâlnite aparțin genurilor: Dysauxes, Heterogynis și Eublema, iar specia de Phyllopteryx întâlnită aici are o mare importanță științifică. Unele dintre speciile de păsări sunt considerate rarități, fiind declarate monumente ale naturii: fluturașul de stâncă (Trichodroma muraria), drepneaua mare (Apus melba), mierla de piatră (Monticola saxatilis), presura de munte (Emberiza cia) sau acvila de munte (Aquila crysaetos).

Dediu Magda, clasa a VII-a B

CHEILE BICAZULUI nu lipsesc din nici o listă a obiectivelor turistice ale României ce merită vizitate măcar o dată în viață. Spectaculozitatea naturală a pereților de stâncă ce formează defileului creat de râul Bicaș a impresionat dintotdeauna, mărturie stând descrierea geografului Simion Mehedinți în lucrarea din anul 1932.

Cheile Bicașului reprezintă una din cele mai atrăgătoare zone turistice ale țării. Sunt situate în partea centrală a munților Hășmaș și delimitează masivele Suhudaru Mare de Suhudaru Mic. Prin Cheile Bicașului se face trecerea din Transilvania în Moldova. Cheile au o lungime de 8 kilometri, se întind de la Lacul Roșu până în satul Bicașul Ardelean. Principalul ”vinovat ” pentru formarea cheilor este râul Bicaș. Cheile Bicașului fac parte din Parcul Național Cheile Bicaș-Hășmaș.

În urma investigațiilor realizate în teren și după datele existente în bibliografie s-au inventariat 1147 specii de plante superioare. Fauna parcului este deosebit de bogată în specii rare și periclitare, cât și în alte specii caracteristice zonei montane.

Vegetația Cheilor este în mare parte formată din păduri de molid, care îmbracă versanții masivului Hășmaș. Mai întâlnim păduri de rășinoase cu fag. Fauna cuprinde o varietate de specii rare: amfibieni și reptile ca broasca cu burta galbenă, broasca mare de lac, tritonul de munte, salamandra, broasca râioasă, șopârla de munte, vipera comună, șarpele, pasari ca fluturasul de stanca, ciocanitoarea de munte, presura de munte, corbul, cocosul de munte, huhurezul mare, acvila de munte și mamifere, cerbul carpatin, capra neagra, ursul, lupul.

Constantinescu David, clasa a V-a A

A venit primăvara

A venit primăvara!
În lacul limpede
Mi se reflectă sufletul,
Iar natura îmi pătrunde printre gânduri
Și mi le dezordonează...
Încerc să mă gândesc la viață,
Dar natura mă face să mă gândesc
La vise!
Copacii foșnesc,
Cred ca își șoptesc taine,
Taine ascunse de timpul ce a trecut...
Privesc mielușeii cum zburdă pe câmpii,
Și ei mă privesc
Și se bucură că mă văd!
Ei nu-mi știu toate gândurile
Și nu pot vedea cum sunt în interior,
Dar totuși se bucură...
Cred că în sufletul meu sunt...
Un om bun!

Maria Magdalena Diaconu -Bigiu
Clasa a IV-a B

Maria Rebeca Istrate, clasa I C

Victor Cernica, clasa a V-a B

Crăiasa Zăpezii

Mergând prin pădurile colorate, am văzut cristalele argintii cum se despart de cerul albastru și se topesc pe pielea mea caldă. Bucurându-mă de frumoasa priveliște, am zărit în depărtare o siluetă feminină. Curioasă fiind, m-am îndreptat cu pași timizi spre acea făptură. Am văzut cum s-a întors cu fața spre mine, iar ochii ei argintii m-au fixat preț de câteva clipe. Fulgi catifelați zburau în juru-i și pielea ei albă semăna cu sideful. Părul lung și buclat era despletit, iar pe frunte purta o coroană de argint. Dintr-odată, am auzit o voce blândă:

- Nu te speria! Nu-ți voi face rău!
- Dacă îmi permiteți să vă întreb, cine sunteți?
- Eu sunt Crăiasa Zăpezii. Aduc iarna cea frumoasă!

Minunată de spusele acesteia, am întrebat-o:

- Tu singură aduci iarna?
- Da, eu singură. Ai vrea să vii să îți arăt castelul meu de gheață?

- Da, cu siguranță!

Am mers prin pădurea sinuoasă ca un labirint și am dat de un castel de gheață. De la depărtare puteai spune că este făcut din argint. Avea niște turle înalte ce atingeau norii pufoși. Ace de gheață îl înconjurau din toate părțile. Ferestrele mari străluceau în lumină.

- Acesta este castelul meu. Poftim înăuntru! Cred că îți este frig, îmi spuse crăiasa dulce.

- Mulțumesc!

Am intrat împreună în palat și mi-a zis să o aștept pentru că ea se duce să facă ciocolată caldă. După câteva momente, Crăiasa a venit cu o cană aburindă.

- Tu nu vrei? întreb eu, văzând că ea nu are ceașcă.

- Eu nu pot să beau băuturi calde deoarece sunt făcută din gheață. Dacă aș bea și eu, m-aș topi imediat, îmi explică ea.

- Bine. Îmi pare rău că nu te poți încălzi și tu.

Am savurat băutura caldă și am mai stat de vorbă cu frumoasa Crăiasă a Zăpezii. Am aflat multe despre ea, de exemplu că îi plac foarte mult copiii și că adoră înghețata de vanilie. Nu știu când a trecut timpul, dar s-a înnoptat.

- Se face târziu. Eu trebuie să plec. Îți mulțumesc pentru ospitalitate, îi spun eu gazdei mele.

- La revedere! îmi răspunse prințesa de gheață.

Am ieșit din castel și dintr-odată, ca prin magie, eram în camera mea. A fost doar un vis. Ar fi fost frumos dacă era adevărat. Totuși păstram pe buze aroma unei ciocolate....

Theodor Ghiliță, clasa a III-a D

Șușu Bucur Isabel, clasa a V-a B

FIȘA DE PROIECT

Mama, draga mea!

MOTTO:

„Sufletele de mamă n-au nicio cumpătare la recunoștință, cum n-au nici la iubire.” (Hortensia Papadat – Bengescu)

TEMA: MAMA, DRAGA MEA!

CLASA: I D

CADRU DIDACTIC: profesor învățământ primar, **Udrea Mariana**

UNITATEA ȘCOLARĂ: Școala Gimnazială ”Ion Basgan” ,Focșani,Vrancea

OBIECTIVELE PROIECTULUI:

Valorificarea potențialului artistic și creativ. exprimarea sentimentelor, trăirilor și gândurilor prin activități AVAP

GRUP ȚINTĂ: elevii clasei I D

PROGRAMUL ACTIVITĂȚII:

- Audierea unor poezii și cântece despre mama;
- Realizarea de rime;
- Întocmirea unor lucrări la AVAP cu tema “Mama “.

RESURSE:

- **UMANE:** 34 elevi, un cadru didactic
- **MATERIALE:** coli albe, cartoane colorate ,foarfece, lipici, videoproiector.
- **PROCEDURALE:** lectura, audiția, observația dirijată, conversația euristică, explicația, demonstrația.
- **FORME DE ORGANIZARE:** frontal, în grup, individual

DESCRIEREA ACTIVITĂȚII:

- Captarea atenției se realizează pornind de la un joc senzorial în care copiii (cu ochii închiși) aleg o jucărie, mamă sau pui, o denumesc și caută perechea cu care seamană. Se poartă o discuție despre cum au grijă mămicile de tot felul de puii lor.Prin metoda conversației dirijate,sunt evidențiate gândurile si sentimentele de dragoste față de ființa care le-a dat viața.Pentru a stimula imaginația și creativitatea elevilor le propun realizarea de rime, intonarea unor cântece despre mama, realizarea temei din perspectiva AVAP.
- În cadrul activității propuse, am urmărit valorificarea potențialului artistic și creativ al copiilor prin intermediul activităților artistico-plastice și practice, stimularea curiozității și interesului copiilor pentru manifestările ce exprimă ziua mamei .

• **EVALUAREA PROIECTULUI :**

La sfârșitul activității, toți elevii sunt felicitați pentru răbdare, pricepere și efortul depus. Alegerea lucrărilor pentru premiere a fost realizată prin metoda *Turul galeriei*. Activitatea se încheie cu intonarea cântecului “Mama”.

Poze din timpul activității

Elevii clasei I D

Finalitățile lecturii

Exersarea lecturii încă din anii copilăriei are o finalitate care, de la un anumit moment, devine și mijloc sau condiție a eficienței: „*competența lectorală*”. Paul Cornea consideră că aceasta este o fuziune a trei componente: comunicativă, literară, culturală.

Competența de comunicare reprezintă un „modus operandi” ce implică următoarele resurse: cunoștințe („a ști”), capacități („a ști să faci”), atitudini („a ști să fii”). Astfel, permite organizarea, integrarea și controlul informațiilor ce țin de comprehensiunea textului scris receptat în timpul lecturii. Concret, sunt activate mai multe dimensiuni. *Cea verbală* include o coordonare lingvistică (stăpânirea aspectelor fonetice, lexicale, morfologice, sintactice), una textuală (cunoașterea și utilizarea regulilor și procedeele care asigură organizarea generală a unui text – legătura dintre fraze, coerența între părți, structura textuală, descriptivă, argumentativă, explicativă et.), una discursivă (cunoașterea parametrilor situației de comunicare, utilizarea registrelor limbii). *Cea cognitivă* se referă la activarea operațiilor intelectuale specifice limbajului (memorarea, diferențiere, compararea, clasarea, inferența, anticiparea et.). *Cea enciclopedică* vizează aspecte lingvistice proprii unor domenii diferite (istorie, știință, tehnică etc.). *Cea ideologică* presupune capacitatea de a ne situa față de și de a reacționa la idei, valori, opinii vehiculate prin discurs. *Cea socio-afectivă* este formată dintr-o rețea de concepții, sentimente, valori ce influențează comportamentul verbal al individului.

Competența literară presupune, în primul rând, recunoașterea unor convenții (autor, grupare literară, gen, tematică, titlu, colecție etc.). De asemenea, implică sesizarea unor inadecvări față de aceste coduri. Nu în ultimul rând, generează creativitatea (inventarea sensurilor complementare, stabilirea de legături și de interferențe). Această competență complexă intră în preocuparea sistemului educațional, ca obiectiv esențial. Întrucât literatura evoluează galopant, fenomen manifestat în special prin „hibridizarea codurilor”, răspunderea forurilor educative este mai mare, acestea trebuind să asigure fiabilitatea, nu friabilitatea priceperilor de ordin literar ale lectorului.

Competența culturală se constituie dintr-un corpus rezumativ al cunoștințelor de bază din diferite domenii, difuzat pe mai multe căi: prin învățământul obligatoriu, pe baza tezaurului sapiențial (aforisme, proverbe etc.), prin intermediul personalităților venerate, pe calea miturilor și a simbolurilor, prin orice mijloc de promovare a valorilor veritabile (lectura este purtătoare de astfel de valori). Fiecare grup (societate) capătă conștiința solidarității și a unicității pe baza competenței culturale a membrilor săi. În epoca modernă, idealul enciclopedic nu mai poate fi atins datorită exploziei informaționale, acesta fiind substituit de modelul „mozaical”, „foiletonist”.

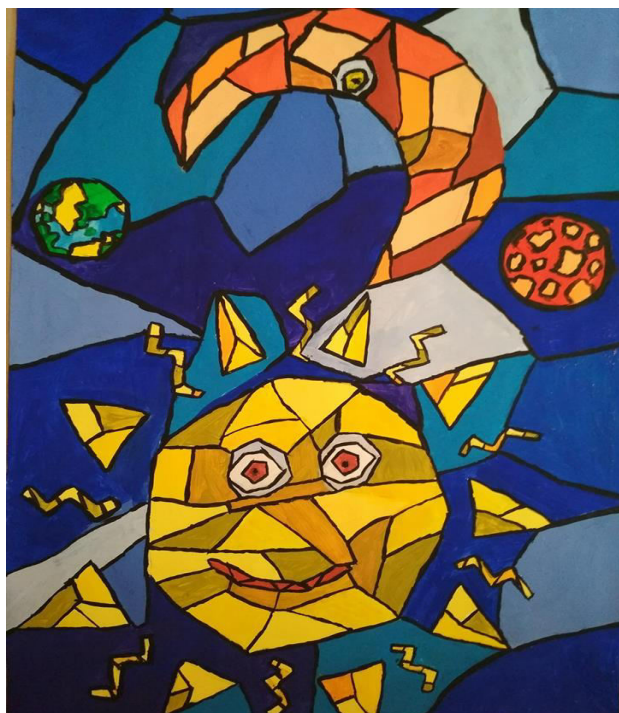
Una dintre sursele valorice ale culturii omenești este arta, cea care face obiectul esteticii, prin operele aparținând diferitelor sale forme de manifestare. Prin raportare la literatură (arta cuvântului), *educația estetică* găsește în lectură un ins

trument fundamental. Categoriile vizate prin această interacțiune sunt: *idealul* estetic

(modelul, prototipul pe care năzuiește să-l cultive, să-l finalizeze un artist, un individ, o comunitate umană), *stilul* estetic (calitățile necesare omului pentru a percepe și a trăi frumosul), *gustul* estetic (calitatea de a iubi și aprecia frumosul sub raport cognitiv, afectiv, comportamental), *spiritul de creație* (abilitatea de a imagina și crea frumosul). Ele se caracterizează sub forma unor trăsături clare de personalitate – *conștiința și conduita* estetice. Pentru dezvoltarea receptivității față de valori este necesară cultivarea unei sensibilități specifice (pregătirea pentru înțelegerea limbajului, procedeele și fenomenelor artistice). De asemenea, se impune dezvoltarea *judecății estetice* (posibilitatea de a analiza și de a aprecia impresia produsă de operele receptate pe baza unor criterii de evaluare, prin intervenția gândirii, a spiritului critic). Aceasta e superioară gustului estetic, care presupune reacția spontană, de satisfacție sau insatisfacție, față de obiectul evaluat. Sentimentele și convingerile de acest ordin (respectul, dragostea, pasiunea pentru frumos în toate manifestările sale) întregesc *atitudinea estetică*. Omul trebuie înzestrat și cu deprinderi, abilități cerute de specificul creației (interpretare, reproducere, creare). Dezvoltarea acestor aptitudini presupune formarea capacității de a exprima, de a comunica trăirea estetică, stimularea inventivității, a imaginației, a trebuinței de frumos, cultivarea spiritului de exigență față de creația altuia/proprie.

Prof. Mariana Țandără

Prof. Mihaela Dănilă

Aventura galactică

Este dimineață. De afară se aude un zgomot melodios, necunoscut de mine.

Nedumerit, mă uit pe fereastra camerei și văd în curte trei personaje îndrăgite de mine. Sunt eroii mei favoriți: Leia Organa, Han Solo și Luke Skywalker. Nu îmi vine să cred, sunt chiar personajele principale din „STAR WARS”! Han Solo și Luke Skywalker sunt somptuoși, în timp ce Leia, deși poartă un costum de luptătoare, e foarte diafană. Cel care conduce trupa de războinici și, totodată și nava cu care călătoreau dintr-un loc în altul, este admiralul Ackbar. Intru în vorbă cu ei. Din câte înțeleg, au un plan pentru a distruge Steaua Morții, care amenința cu invazia Pământului.

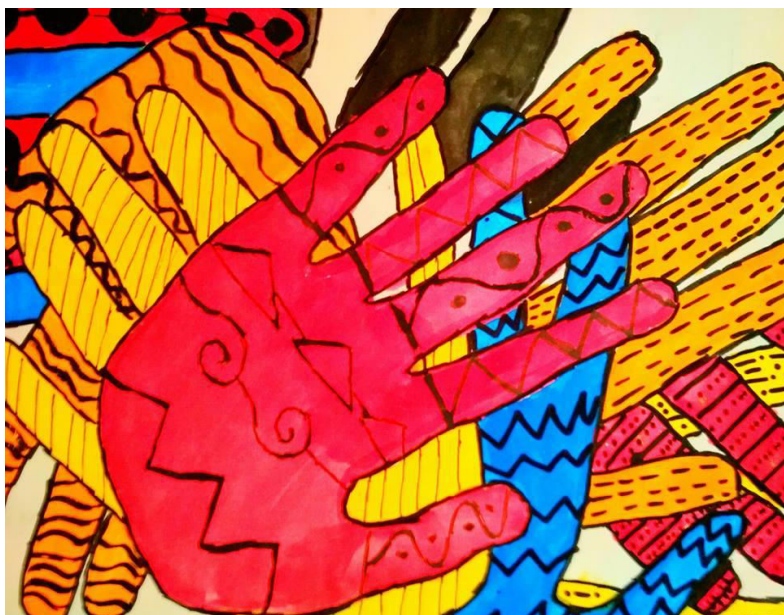
Mă invită să mă alătur lor în această operațiune de salvare. Misiunea mea este să-i ajut de la pupitrul de comandă. Ne apropiem de Steaua Morții, avem un plan, atacul surpriză este avantajul nostru. Totuși, ceva pare suspect. Unde sunt stormtrooperii și de ce întârzie să apară? În sfârșit, iată-i cu pistoalele proaspăt încărcate! Armele noastre puternice bombardează clădirea lor centrală care se prăbușește în prăpastia galaxiei.

Este un moment istoric, dar și glorios, pentru apărarea planetei noastre. În timp ce primesc felicitări de la eroii mei preferați, pentru contribuția adusă la succesul misiunii, aud glasul mamei, care îmi spune să mă grăbesc, altfel voi întârzia la școală.

M-am trezit. Ce păcat, a fost un vis efemer!

Rigopol Andrei, clasa a IV-a B

Prof. Mihaela Dănilă

În lumea mea

Într-o zi de vară, mă plimbam prin parc, iar la un moment dat m-am așezat pe o bancă.

Deodată, ca prin senin, banca pe care stăteam a prins viață, și-a luat zborul apoi, m-a dus într-un peisaj divin. Totul era așa de frumos... Norii pufoși parcă zburdau pe câmpiile cerului de culoarea turcoazului. La un moment dat, doi îngeri cântau la o harpă de aur, și mulți fulgi de pădădie dansau în jurul meu. Totul era... de nedescris. După

ceva timp, toate personajele din acel peisaj m-au luat pe sus și ... am ajuns în galaxie! Puteam să văd toate planetele, în special pe Terra. Am văzut foarte multe stele, totul culminând în feria Căii Lactee. Vedeam cum Soarele cel arzător era pe o parte a Pământului, iar pe cealaltă, Luna.

După mai mult timp, în care priveam vrăjită peisajul amețitor al minunatului Univers, L-am văzut pe creatorul lumii și al galaxiei, Dumnezeu. Mi-a spus că trebuie să mă întorc pe Terra, că pot să vin oricând, doar să-mi dau frâu liber imaginației. Mi-am luat rămas-bun de la prietenii mei, și I-am mulțumit creatorului pentru sfatul dat. Apoi, ajung cu picioarele pe Pământ.

Mă trezesc. Îmi revin din acea stare de reverie. Dar un lucru știam foarte bine; că am fost în lumea mea!

Bucur Miruna-Elena, clasa a V-a B

Despre activitățile comune părinte-copil

Psiholog consilier educațional Nicoleta Cojoclea

Creșterea unui copil înseamnă mai mult decât disciplină. Scopul final este să îi acorzi copilului idei clare despre ceea ce este bine și ce este mai puțin bine raportat la societate și să îi permiți să ia decizii de unul singur. S-ar putea crede că este ușor, dar de-a lungul călătoriei alături de copil descoperi multe obstacole mai mult sau mai puțin ușor de depășit. În ultimii ani s-a observat și s-a studiat modul în care se produce dezvoltarea copilului și tot mai multe lucruri foarte interesante au ieșit la iveală. De exemplu, faptul că cea mai mare parte a creierului se formează în primii șase ani de viață. Sau faptul că, un copil care nu a avut parte de o relație apropiată cu un adult, are creierul mai slab dezvoltat. Sau că inteligența logico-matematică (IQ-ul) nu este singurul tip de inteligență la care ne putem raporta.

Este cunoscut faptul că atitudinea, cunoștințele și comportamentele părinților influențează dezvoltarea copiilor. Adaptarea abordării copiilor are loc în urma multor modificări apărute în universul nostru cotidian. Accesul rapid la tehnologie și la informație avansată, antrenarea în activități diverse de dimineață până seară, atât a adulților cât și a copiilor, diversificarea stimulilor cu care copiii vin în legătură, de multe ori lipsa unui mediu sigur în mediile urbane în care copilul să se joace natural, determină copilul să acceseze tot mai mult telefonul. Cei mici se înțeleg foarte bine cu tehnologia de la vârste din ce în ce mai fragede. Internetul poate fi accesat de oriunde, nu numai de acasă. În ziua de astăzi, copiii încep să folosească rețelele de social media ca metodă de socializare și de explorare a comunităților online, de îndată ce învață să scrie. Internetul avansează repede și apar din ce în ce mai multe rețele sociale care se adresează unor audiențe din ce în ce mai tinere. Copiii vor încerca întotdeauna să experimenteze pe Internet și cu orice tastă riscă să se pună în pericol. Fiecare părinte este responsabil de copilul său, iar deciziile pe care le ia e nevoie să se raporteze la caracteristicile copilului, la caracteristicile părinților și la contextul social.

Jocul și joaca, în funcție de vârsta copilului, trebuie să ocupe o bună parte din zi, să ne gândim ca și părinților le-ar prinde bine activitățile amuzante, ele au rolul de a detensiona creierul după activitatea de peste zi. În toată această ecuație, există două elemente cunoscute (tată și fiu, mamă și fiu, tată și fiică, mama și fiică, părinți și copii) plus necunoscutele oferite de situațiile de joc.

Astfel, copilul își îmbunătățește imaginația, creativitatea și curiozitatea, se dezvoltă emotional, învață să relaționeze social. Ghicitorile pot fi descifrate ușor începând cu vârsta de 5 ani, după ce le cuceresc atenția, devin activități plăcute pentru o după-amiază în familie sau concediu. Ele pot fi tipărite pe o foaie de hârtie, pusă la-ndemână, din aceste ghicitori copiii pot afla lucruri interesante, ele pot constitui resursă pentru discuții legate de animalele, păsările, obiectele care ne înconjoară și foloasele pe care le avem de la acestea, fiind chiar și sursă de creație pentru inventarea de noi ghicitori.

Cu siguranță că sunt mult mai multe ghicitori pe care le puteți adăuga pe hârtie, vă voi oferi câteva exemple:

Peste tot găsești în lume cinci frați cu același nume. (Degetele)

Ce obiect se udă în timp ce te usucă?(Prosopul)

Am o casă văruită, nicăieri nu-i găurită.(Oul)

Ce are față și două mâini, dar nu are brațe și picioare?(Ceasul)

Ce trebuie spart întâi și apoi folosit?(Oul)

Ascuns în cămașa verde, miezul de foc nu se vede, când mănânci o feliuță, parcă suflă-n muzicuță. (Pepenele)

Se naște iarna, crește cu rădăcinile în sus și moare vara. (Țurturele)

Ce trece peste apă și nu se udă?(Luna)

Mărgelat și înfioat, în curtea mare respectat.(Curcanul)

Iarna-n frig, vara-n soare, neschimbat e la culoare.(Bradul)

Farfurie umblătoare, cu cap, coadă și picioare.(Broasca țestoasă)

Din flori, plicuri cu dulceață adună de dimineață.(Albina)

Nu-i pisică, nici motan. E dungat și roșcovan.(Tigrul)

Animal cu trup tărcat și cu gât nemăsurat.(Girafa)

Anotimp iubit, alb, împodobit.(Iarna)

Lungi urechi, picioare lungi, doar cu pușca îl ajungi!(Iepurele)

Petale cu flori mici, așezate-n cutiuțe, să poți picta cu ele oameni, case, floricele.(Acuarele)

Și un an de mă privești, tot pe tine te zărești.(Oglinda)

Are roți, dar nu-i căruță. Are uși, dar nu-i căsuță. Se numește?(Mașina)

Fel de fel de pălării sunt ascunse în bălării.(Ciupercile)

Ce îți aparține, dar îl folosesc mai mult alții?(Prenumele)

Câte luni din an au cel puțin 28 de zile?(Toate lunile)

Apar noaptea, fără să fie chemate, dispar dimineața, fără să fie furate.(Stelele)

Ziua în plimbare mereu mă pornesc, noaptea mă pun iară, casa să păzesc (Broasca ușii)

Am două fete: Una așteaptă vara alta iarna. (Căruța și sania)

Este transparent, bate fără băț, când e furios; legănând frunzele lent adie frumos. (Vântul)

Popas prin suflet

Un clopot tainic, miezul nopții bate
Și Iisus coboară pe pământ;
Din piepturile noastre-nsângerate,
Răsună imnul Învierii sfânt.
Veniți, creștini, luați lumină,
Cu sufletul smerit, purificat!
Veniți, creștini, gustați din Cină!
E nunta Fiului de Împărat.

Delia Cijocaru, clasa a IV-a A

George Coman, Dragoș Horodinschi,
clasa a III- a A

Eva Miron, clasa a II-a B

În lumea mea....

Este o zi frumoasă de primăvară. Soarele ca o minge de foc încălzește natura cu razele lui strălucitoare și blânde.

Dorind să ies din casă la joacă, din greșeală, am spart o farfurie. Părinții mei s-au supărat foarte tare, așa că am fost pedepsit. Mi s-a interzis să ies la joacă și am fost pus să-mi scriu temele. Ce groaznic!

Așezându-mă la birou, am auzit un sunet ciudat. Mă întorc, nimic! Deschid un caiet, dar aud zgomot. Îmi răsucesc trupul, însă totul pare nemișcat. Am decis să mă prefac scriind, dar să fiu vigilent. Mare mi-a fost mirarea când am descoperit că toate jucăriile mele au început un război greu de expus în cuvinte. Toate tancurile din metal din colecția mea au început un război, pe deasupra planau avioanele ce bombardau planul terestru. Plușurile discutau de zor între ele, jucând șah, table sau cărți.

Din cărțile din bibliotecă, au coborât personajele mele preferate, însuflețite și frumoase, așa cum mi le imaginam. Piese de Lego s-au împărțit în două tabere, Partea luminată („The Light Side”) și Partea întunecată („The Dark Side”), apoi au început lupta. Fiecare tabără luă forma unui robot uriaș, iar înfruntarea era una dintre cele mai crâncene.

Toate obiectele electronice din casă păreau că au prins viață: laptopul juca „Duke”, televizorul schimba alandala programele, mașina de spălat turuia de zor, robotul de bucătărie bârâia, iar chiuveta plină cu apă țiuia neconținut. Șemineul și-a aprins singur focul, scuipând limbi de vâlvătaie ce întruchipau un monstru feroce.

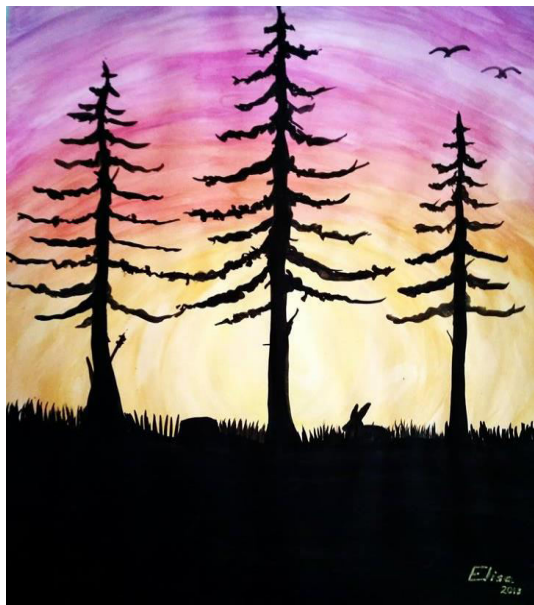
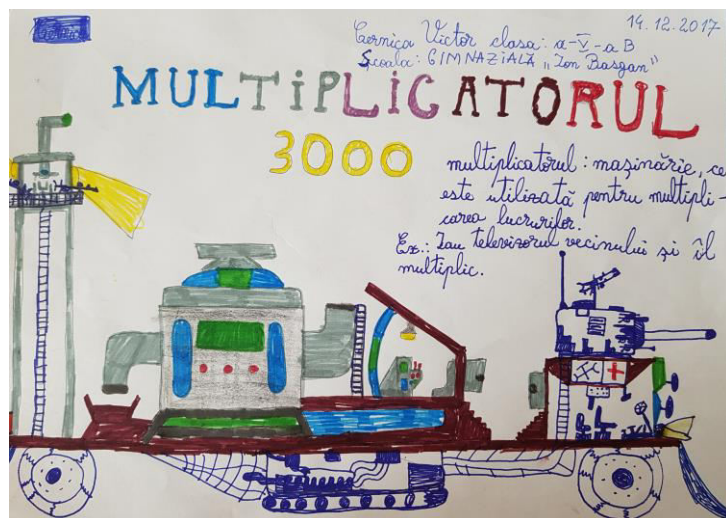
Pe scurt, toate lucrurile din casa mea au luat-o razna. Până și ușile se deschideau și se închideau fără ajutorul nimănui.

Dintr-odată, am simțit cum locuința mea își ia zborul. M-am uitat pe fereastră și nu mi-a venit să cred că eram deja în Cosmos. Am vizitat toate planetele. Cel mai mult mi-a plăcut Pluto. Am înregistrat cu ajutorul telefonului meu devotat întreaga călătorie, fiindcă eram sigur că nu voi fi crezut când voi povesti tuturor peripețiile mele.

A fost cea mai frumoasă și interesantă experiență din viața mea! Le voi istorisi și nepoților prin câte am trecut, până am ajuns din nou cu picioarele pe Terra.

Aaa...și pentru cei care nu știu sau nu cred, mi-am efectuat și toate temele, ispășindu-mi astfel pedeapsa.

Text și desen: Cernica Victor, clasa a V-a B

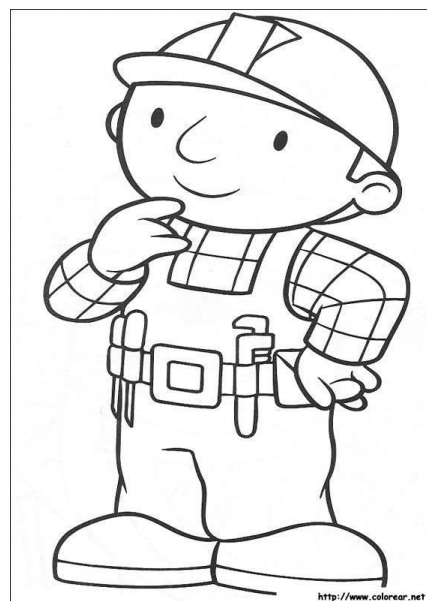
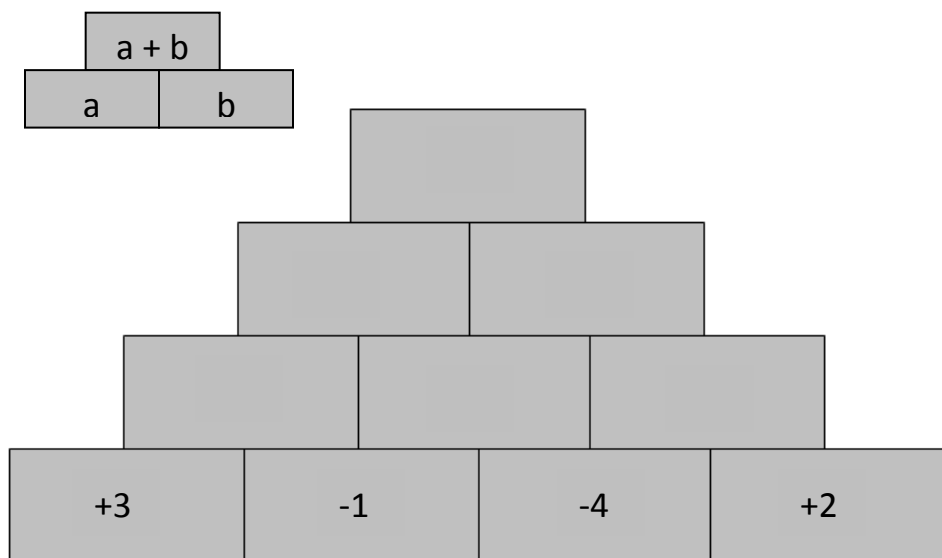

Prof. Mihaela Dănilă

Joc și joacă!

Cel mai bun zidar

Reproduceți și completați folosind modelul:

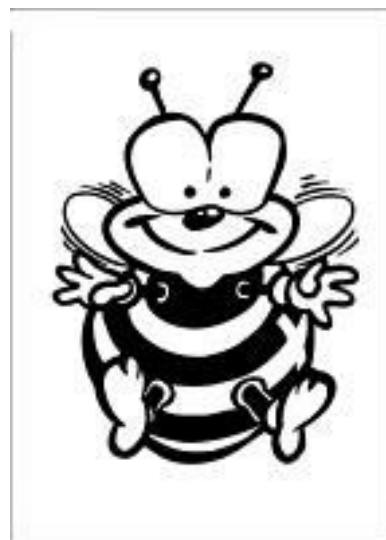
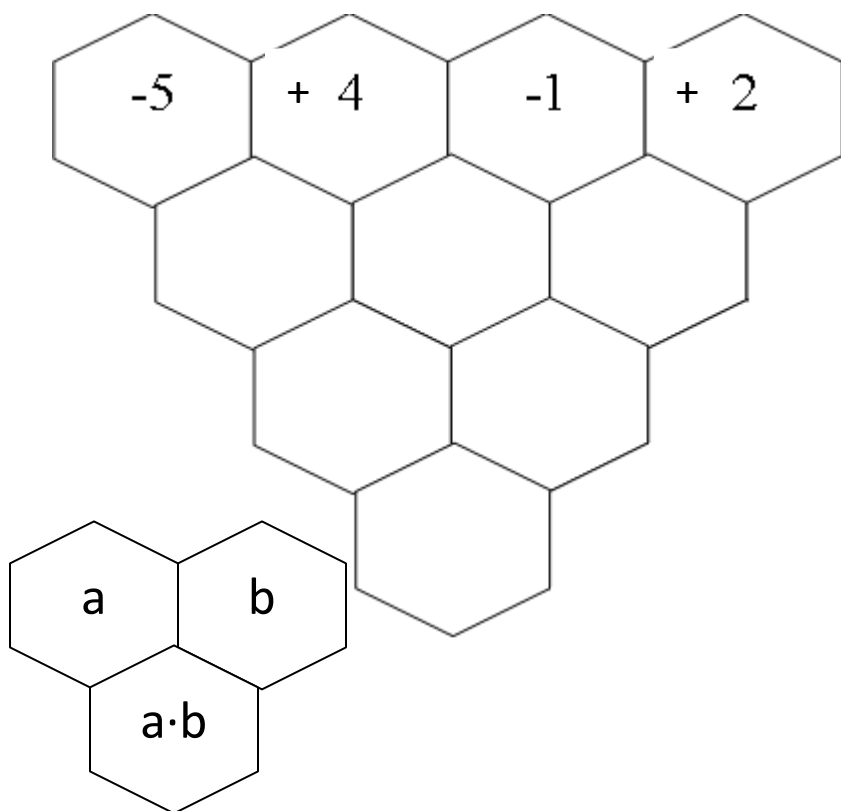
Prof. Mirela Niță

Vanessa Rotaru, clasa a III- a A

Albinața harnică

Completați fagurele după modelul indicat mai jos:

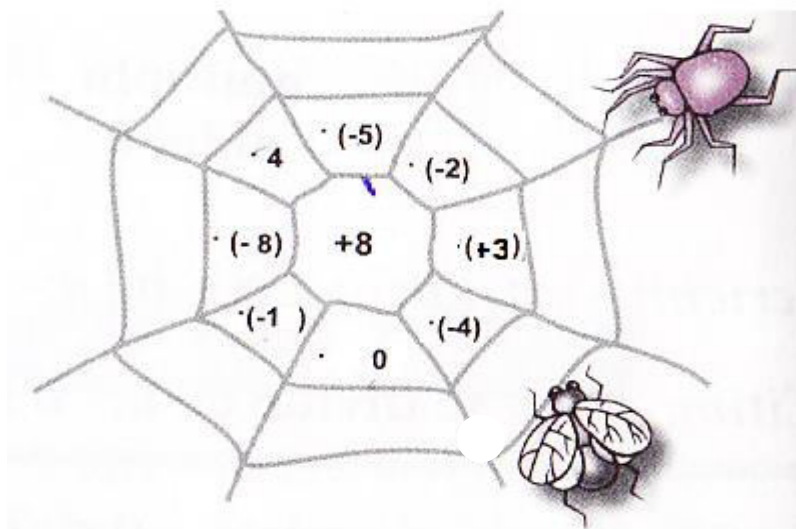
Prof. Mirela Niță

Daria Ghibirdic, clasa a III-a A

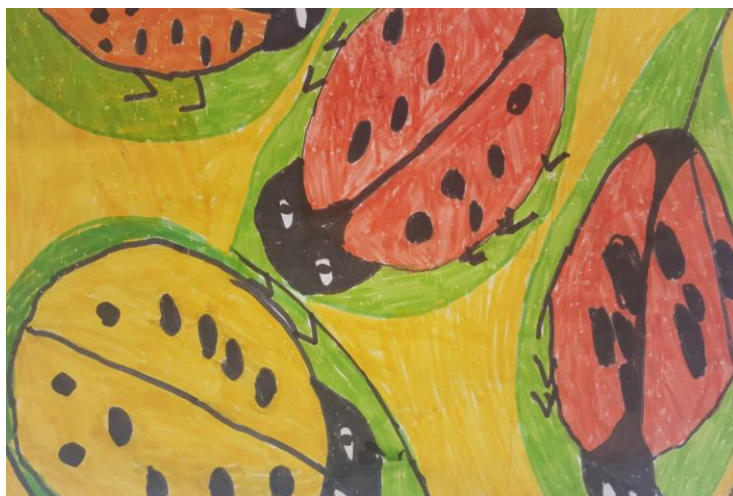
Mititel, fricos, pufos,
El aduce într-un coș,
Oușoare colorate
Și frumos încondeiate.
(Iepure)

Pânza de păianjen

Completați pânza de păianjen:

Prof. Mirela Niță

Ștefan Rigopol, pregătitoare A

Când se spală orice rele
Și se-aprind lumânările,
Este ziua cea mai mare,
Cea mai mare sărbătoare.

(Paști)

E fragil, e colorat,
Poate fi și-ncondeiat,
E simbolul Paștelui,
Bucuria pruncului...

(Oul) Cătu Maria
Rotaru Karina

Echipa de redactie-coordonatori:

Dir. prof. Dima Alina

Prof. Țandără Mariana

Prof. Păun Mihaela

Prof. Ciobotaru Elena

Îndrumători/ colaboratori:

Înv. Ichim Mariana

Prof. înv. primar Udrea Mariana

Prof. înv. primar Cudalb Mariana

Prof. înv. primar Cojocă Nicoleta

Înv. Lepădatu Elena

Înv. Cojanu Maria

Prof. înv. primar Barcan Mirela

Prof. Catană Marius

Prof. Țandără Mariana

Prof. Bocăneanu Silvia

Prof. Niță Mirela

Prof. Păun Mihaela

Prof. Dănilă Mihaela

Educ. Gîrleanu Nina

Prof. itinerant Ciobotaru Adriana

Prof. Zepa Georgiana

Prof. înv. primar Enoiu Florentina

Prof. Ciobotaru Elena

Moraru G. Iulian
cls: a 5-a B
Grafică și tehnoredactare: prof. Ciobotaru Elena

Eva Miron, clasa a II –a B

Școala Gimnazială „Ion Basgan,, Focșani

Anul 3, nr. 3, 2018

ISSN 2501-7373, ISSN-L 2501-7373